

Luc
1963

... Centrală
REGIONALĂ
... Deva

CĂSĂTORII PRIPITE

— Mai repede, Pusi, doar știi că
sînt în creștere și a început să mă strîngă
inelul de logodnă!...

Desen de A. LUCACI

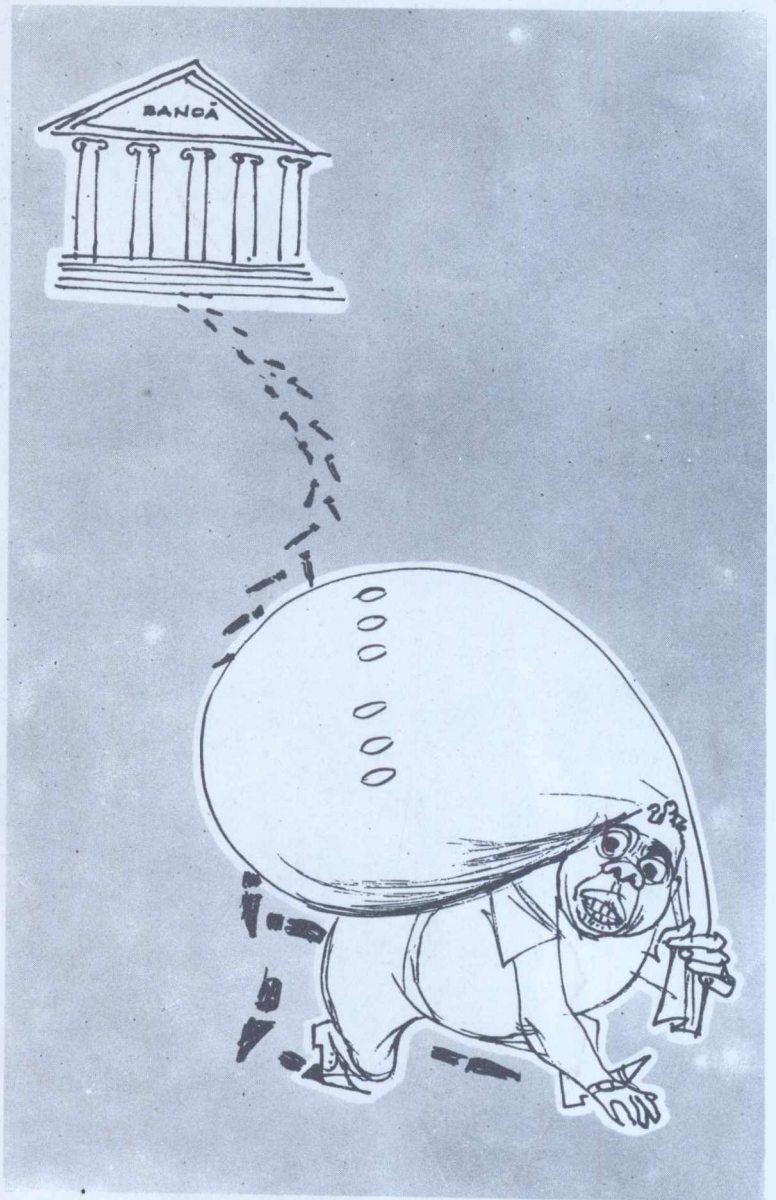

FLOAREA ALBASTRĂ

de ȘTEFAN TITA

Cartea ce-am împrumutat-o de la biblioteca noastră
Rătăcită între file a păstrat o floare-albastră.
Din petalele suave încă fumează parfumul,
Tot așa cum din cenușă tainic aburește fumul...
Floare mică, spune-mi, cine te-a ascuns aici, în file
Ca pe-o minunată clipă din lumina unei zile?
Cine te-a presat în carte și ți-a spus să-i fii tovarăș
Și s-a sfătuit cu tine și te-a pus în carte iarăși?
Poate-ai scris, — a cita oară, — veșnic tinăra poveste:
„Un băiat iubește-o fată”, pentru vremurile-aceste!
Nu cumva un nou Romeo, pe furiș din salopetă
Te-a zvirlit ca să te prindă sus pe schelă-o Julietă?
Poate-ai fost o năzuință, un mesaj, o întrebare
Sau ai fost chiar și răspunsul așteptat cu-nfrigurare!
Oare-ai răsplătit talentul vreunui actor pe scenă
Sau vreo mindră cîntăreață cu o voce de sirenă?
Tu, în camera de lucru, ai zîmbit cu-atîta grație
Că poetului în pană i-ai dat ghes și inspirație
Și-a pornit să bată drumuri cu popasuri la răstimpuri;
Să descrie, ca Virgiliu, muncile în anotimpuri?
Te-a cules vreun vis de fată mai gingașă ca o floare
Ori te-a dus în dar școlarul bunei lui învățătoare?
Poate-ai inspirat un pictor și cu mina lui sprintărară
În culoare pastelată te-a-nflorit a doua oară.
Mică floare a speranței, cum grăește-un vechi adagiu,
Cărui om și în ce seară i-ai adus modest omagiu?
Ai intrat în casă nouă și ai luminat din gheață
Fericirea-nfiripată, floarea mea, floare albastră?
Sau o inimă haină rătăcită într-o seră
Mi te-a smuls să te anine, peste ea, la butonieră?
Ori spunînd că-i la ședință vreun întîrziat acasă,
Te-a zvirlit să nu te simtă că miroși și-a tămioasă,
Iar cînd geana dimineții zilele de nopți desparte,
Te-a găsit bibliotecara și te-a pus frumos în carte?
Nesfirșite ipoteze vin să se îngire-n minte
Și întocmai ca și cartea ce grăește prin cuvinte,
Tu grăești la fel de bine prin petalele albastre
Și ne povestești atîtea din romanul vieții noastre...

Chombe a lăsat doar 106 dolari și 26 cenți în Bancă.

Plecarea lui Chombe lasă un GOL considerabil...
în casa de fier a băncii katangheze.

Desen de CIK DAMADIAN

— Mai bine te-ai duce s-o inviți la dans pe filcă-ta, că de două ceasuri tot
singură dansează, săraca...

Desen de RIK AUERBACH

ANTIC

Nu știi cine spunea că prietenii
din adolescență se întâlnesc tot-
deauna la anticariat. Este vorba
despre acei prietenii care nu-ți po-
vestesc ce-au făcut în ultimii trei-
zeci de ani, care nu te invită la o
țuică prelungită și care nu-ți repro-
șează niciodată cînd te faci că nu-i
observi.

Cu astfel de gânduri am intrat în
noul anticariat deschis pe strada
Dobrogeanu-Gherea. Voiam să-i cer
o consultație lui Nicolas Boileau
Despreaux în legătură cu niște pro-
bleme de rimă și ritm, în care
pricepe destul de bine. Doar scri-
sesse cîndva o „artă poetică” foarte
căutată.

— Tovarășă dragă — mă adre-
sez eu vînzătoarei — aș avea nevoie
de „Art Poétique”.

Oala și capacul

Cît mi-e firea de domoală
avusei năcaz cu-o oală
căutîndu-i un capac
potrivit — măcar ceac-pac!

Dar dădură toate greș
cite-mi fură la-ndemină!
Unul se proptea-ntr-o rină,
altul luneca-ntr-un peș:

Cel rotund
căzu la fund,
cel oval
sta ca pe val,
cel pătrat
nici n-a intrat,
cel teșit
n-a mai ieșit...

Ce poți face?
Nu — și pace!
În sfîrșit —
cumpărai, ca să se-mpace,
alte... oale la capace!

Vezi pe cite unul care
are poftă de mîncare
bea nespus
cum mi s-a spus,
doarme dus
cu burta-n sus
dar... se simte „indispuș”...
Și aleargă și întrebă —
parcă n-are altă treabă
prin vecini
și prin străini —
cînd un vraci și cînd o babă
și moșnegi
și nou născuți,
și bețegi
necunoscuți,
și firavi
și arătoși
și bolnavi
și sănătoși...

„Cică, l-ar durea...
ceva...
sub curea...
pe undeva...
între splină și plămîni
de vreo două săptămîni”...

(Unde-i unul
ce se vaită —

dă nebunul
cite-o raită!)

Cată leacuri,
cere sfaturi...
Nu, cu fleacuri
n-ai să-l saturi...

Vrea să afle-amănunșit
ce-ai pățit
și ce-ai simșit
și te lasă ameșit...
dar el tot n-a amușit!

Vrea să știe, pe-ndelete,
ce pilule, ce tablete,
ce siropuri ai luat...
(Concentrat sau diluat?)

— Ce-ai pus, dadă,
pentru gilci?
— O pomadă,
de la bilci!
— Ce iei, nene,
la migrene?
Ce pui, lele,
la măsele?
Ce faci față,
pentru greață,
dar matala
pentru șale?
Și cea tușă
pentru gușă
și cel unchi
pentru genunchi?
Și cea nașă
de se-ngrășă?
Și cea babă
că-i tot slabă?
Ce iei, vere,
pentru fiere?
Dar tu, fine,

pentru vine,
și tu, fină,
pentru-anghină?

Ce-a pus sor'ta
cînd i s-a-ngrășat aorta?
Ce-a pus vărul
ca să nu-i mai cadă părul?
Dar feciorul
cînd și-a frînt (la box) piciorul?
și nepotul
cînd și-a rupt (la fugă) cotul?
Dar cea noră
cînd s-a-nfierbîntat, la horă —
și vecina, văduvă,
la dureri în măduvă?

Tu cumetre,
cum ai identificat
cele pietre
la ficat?
Și tu scumpa noastră vară
ce făcuși
de bolești de-un an și-o vară
(pină-acuși!)?

— Mi-au rămas vreo trei dulapuri
pline doldora cu hapuri
de la bietu' răposatul
cît să lecuiesc tot satul!
Rînd pe rînd le-am încercat
și tot nu m-am vindecat!...

Într-o vorbă ca-ntr-o mie
vă spun vouă (și-mi spun mie)
Cată-ți leacul
după boală
și capacul
după oală!

ARIAT CU „AUTOSERVIRE”

— ?!
— Adică de „Arta poetică” a lui Boileau! mă grăbesc eu să traduc și să precizez.

— Nu, n-avem așa ceva! Îmi răspunse prompt vinzătoarea, ca și cum ar fi știut pe dinafară toată lista cărților din rafturile tixite.

— Poate că totuși aveți ceva de Boileau! insist eu gîndindu-mă că n-ar fi exclus să găsesc „Art poétique” într-un volum de opere selecționate din teoreticianul prozodiei franceze.

— Nu, tovarășe, v-am spus că n-avem! îmi răspunse interlocutoarea, cu un început de iritare în voce.

A urmat o scurtă pauză glacială pe care am folosit-o plimbîndu-mi ochii peste rafturi.

— Atunci, fiți, vă rog, amabilă și dați-mi volumul al doilea din raftul de sus.

Vinzătoarea, mai mult scundă, mă privi atentă căutînd să descopere în noua mea doleanță vreo aluzie malițioasă la statura ei.

— Luați-v-o singur. Nu vedeți că n-ajung?

Și mi-am luat-o singur. Era „Oeuvres poétiques” de Boileau în care se afla, bineînțeles, și „arta lui poetică”

O nouă pauză glacială întreținută și de temperatura localului.

Printre cărțile expuse pe masa din mijlocul încăperii am descoperit, întimplător, volumul al patrulea din „La vie littéraire” de Anatole France, în ediția Calman-Lévy, pe care o am și eu. Am tresă-

rit de bucurie. Știam că-mi lipsește unul din volume, dar nu-mi aminteam care anume. După o rapidă cercetare a tablei de materii, mi-am dat seama că pe acesta îl aveam. Plin de speranță, am pornit în căutarea celorlalte.

Într-adevăr, în raftul din stînga, între două tomuri nemțești, am găsit volumul al doilea, apoi în raftul din dreapta, lingă o carte tehnică, am dat și de primul. Pe al treilea nu l-am mai găsit. Păcat! Este tocmai cel care-mi lipsește.

— Vrei să mă lămurești și pe mine — mă adresai eu vinzătoarei, lăsînd la o parte pluralul, de data asta — de ce ați împrăștiat în tot anticariatul opera asta a lui France, care nu se poate vinde decît completă?

— E foarte simplu, pentru că în rafturi cărțile sînt grupate după prețuri. Cele de zece lei stau în raftul de sus, cele de opt, în stînga, jos, cele de nouă pe masă și așa mai departe.

— Ia uite, dom'le, și eu care credeam că v-am prins în flagrant delict de dezordine!

— Parcă ce, dumneavoastră, cumpărătorii, aveți vreo idee de ce înseamnă sistematizare?

— Te rog să mă ierți!

— Nu face nimic. Mai poftiți pe la noi!

— Cu plăcere, dar numai după ce-oi afla cît costă volumul al treilea din „La vie littéraire”, ca să știu în ce raft să-l caut.

PERPETUUM MOBILE

Multe minți s-au sfărîmat să născocoască o mașinărie care să se învrtească într-una, de la sine, fără să ostenească, la nesfîrșit... adică un „perpetuum mobile”. Multe capete, cum zic, s-au străduit să pună la cale o asemenea drăcovenie. După cite știm n-a reușit nici unul.

Dar sînt unii oameni care, fără să se gîndească cu dinadins, fac așa, pe nevrute, descoperiri. Habar n-au cită trudă zadarnică le-a cerut altora ceea ce ei au pus la punct în doi timpi și trei mișcări.

Nici Suru, magazinerul fabricii „Albina”, nu s-a gîndit că el, la aproape cincizeci de ani, fără bătaie de cap, să dea de rost mult încercatului „perpetuum mobile”. Suru n-a simțit altceva, cînd a pornit mașinăria, decît c-a scăpat de-o mare greutate.

La „Albina”, se produc, printre altele, cozi de mături, tirnăcoape securi și cazmale. Toate secțiile merg strună. Aprovizionarea merge bine. Nici „Expediția” nu putem spune că merge rău. Aprovizionarea însă merge mai bine. Mereu intră în curtea fabricii camioane și aproape tot atît de des, părăsesc fabrica camioane încărcate.

Magazia lui Suru este mereu plină. Nu mai prididește... S-a întimplat că în magazie s-au întilnit într-o bună zi 3000 și ceva de cozi de cazmale. Au adăstat vreo trei luni. A adăstat și Suru. „Comercialul” uitase de cozi. Suru, obișnuit să le vadă zilnic, s-a obișnuit în așa măsură cu ele de nici nu le mai băga în seamă.

Le-a băgat în seamă Leahu, directorul administrativ. Și s-a supărat.

— Să nu le mai văd!
— Păi, să vedeți, încercă Suru să se explice.
— Ce să văd? Nu le văd?
— Ce să fac?

— Vă interesează, silabisi Leahu. Vorbele astea nu prezentau o noutate pentru Suru. A așteptat pînă ce Leahu s-a domolit. S-a gîndit, a vorbit și cu Manciu, de la „Comercial” și au găsit o ieșire:

— Ticiuiești o adresă pentru „880 Construcții”. Lor le trebuie tirnăcoape. Construcțiile sapă mereu, că de aia-s construcții... să cumpere și cozile. Vorba ceea: una fără alta, nu vindem.

Zis și făcut.

Un camion plin cu tirnăcoape a pornit în direcția „880 Construcții”. După el s-a încolonat încă unul: una mie bucăți cozi de cazmale.

Au ajuns la „880”. O poartă largă, o curte plină cu stive de scînduri, cărămizi, țigle, două movile roșie-

tice de rumeș și, între ele, birourile.

Vigu, magazinerul lui „880” e un om calm, cumpănit la vorbă. S-a gîndit îndelung, apoi a rostit: — Bun.

A mai stat ce-a mai stat... Socotind... Tirnăcoape trebuie, cozi nici pomeneală. Una fără alta însă nu ne dă. Să facem și noi ca ei.

— Le mărităm!

Într-o luni dimineața, alte două camioane coteau pe drumul cel mai scurt în direcția: fabrica de oxigen „Vestitorul”. Camionul din față ducea cărămizi. Un transport de 30 000 pe care „880” le făgăduise „Vestitorului” întrucît s-a întimplat să-i prisosească. O dată cu cărămizile, cei de la „Vestitorul” s-au pomenit și cu cozile de cazmale.

— Secție nouă ne trebuie, a zis cineva. Cu cozile o să vedem noi ce facem.

Și peste trei zile, altă scrisoare însoțea camioanele. Închizînd în urma lor poarta, magazinerul „Vestitorului” și-a zis:

— Cum or vin't, așa se duc.

Pe foaia de parcurs a șoferilor scria: fabrica metalurgică „Azurul”, felul transportului: douăzeci tuburi oxigen, precum și una mie cozi de cazmale.

La început, magazinerul de la „Azurul” nu s-a formalizat. Îi plăcea să-și vadă magazia încărcată. O mie de cozi de cazmale la un loc nu-i glumă. Statisticianul i-a spus:

— Ești asigurat de-acum pînă în 1995, cu condiția să nu le risipești. Magazinerul s-a arătat bucuros.

Cînd le-a văzut, i-a pierit bucuria:

— Mamă soare, ce să mă fac? S-a hotărît să scape de ele ca și ceilalți.

Din nou camioanele și-au luat valea, vorba vine, pentru că de fapt urcau, la deal, spre combinatul forestier „Avîntul”. Pe adresă se arăta că „Azurul” trimite cele 6 piese comandate, însoțite de una mie bucăți...

Cei de la „Avîntul” aveau lemne berechet. Dovadă că expediau și altora. Ce să mesterească din cozile de cazmale?

— Să învățăm din experiența vecinilor, și-au spus.

Cu cîteva zile înainte, fabrica „Albina” își exprimase dorința de a-și construi o remiză. Niște butoaie prea se împrietenisera cu cerul liber..., mă rog! Atîta familiarism nu le-a priit... s-au cam descompus.

Împrejurările erau favorabile... De multe ori, s-a constatat că un

mare rol în descoperiri îl au împrejurările. Pe Suru, l-au ajutat de minune.

Într-o bună dimineață a făcut acte de recepție pentru cheresteaua trimisă de „Avîntul”. După recepția scîndurilor a leșinat.

Pe poarta larg deschisă reintrau cozile...

N-a leșinat de bucuria realizării unui mult visat „perpetuum mobile” pentru că încă tot nu-și dădea seama.

Toți mării învățați și-au închipuit „perpetuum mobile” sub forma unei moriști, care așa cum se știe, se învrte.

Iar trei mii de cozi în magazie, iar „vă interesează”, iar tărăboi. Suru a fost pus în situația de-a alcătui o nouă adresă. Tot pentru „880”.

Nici acum cînd porneau cele o mie de cozi în a doua tură nu și-a dat seama. Cum am mai spus, mai mult împrejurările... doar că fiecare coadă era mai scumpă cu 0,50 lei.

Camioanele au consumat din nou benzina pînă la „880”. Vigu n-a mai vrut să le descarce. De astă dată a chibzuit ceva mai repede. Încă o hîrtie și hai la „Vestitorul” cu niște țigle promise... De-aici, fără zăbavă, prevăzute cu un înscris nou-nouț, întinde-o la „Azurul” care iar a cerut oxigen. De la „Azurul” pînă la „Avîntul” nu-i decît un pas. Altă scrisoare și apasă pedala...

De la „Avîntul” la „Albina” camioanele au parcurs distanța în timp record, încît șoferii au ajuns la concluzia că și mașinile ajung să cunoască drumul.

Suru însă n-a mai ieșit... Cînd camioanele s-au făcut auzite a ieșit portarul c-o altă hîrtie, către „880”, și... dă-i drumul, băiete! Doar că s-au adăugat încă 0,50 lei de cap de coadă...

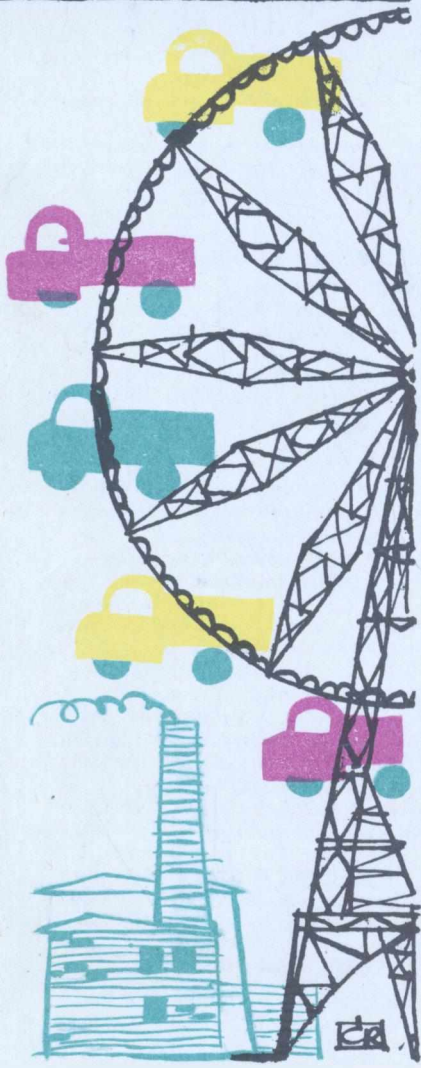
Și morișca s-a pornit cu nădejde, învrîtindu-se într-una, în ciuda savaților de demult. Camioanele nu se opreau din rulaj. Portarii învățaseră să predea hîrțile din mers. Și prețul cozilor creștea mereu.

Pînă în ziua de azi s-ar fi tot învrîtit „perpetuum mobile” dacă n-ar fi intervenit... directorul. Și a trebuit ca Suru să înmagazineze din nou cozile.

Își spunea supărat: — Iar „vă interesează”! Iar 3000 de cozi. Iar... și tocmai acum cînd voiam să trimit în altă direcție alte patru camioane. E greu să fii magaziner!

Dar... tot nu-și dădea seama că trecuse pe lîngă o mare descoperire.

ȘTEFAN LUCA

NICOLAE TAȚOMIR FABULĂ MINIATURALĂ

Cucul

Lirica universală
Mă citează-n vers, cu julă.
Ticăiți, ceasornicarii
Îmi imită-n ornice arii.
Lecții moralistii fîn
Despre-un ou în cuib străin.
Dar mai drag mi-i și pe-alese
Prostul ce-n dumbravă iese.
Ca să aibă bani, în taină
El își coase-un ban sub haină,
Și nu ară — hăbăucul —
Pînă nu aude cucul...
Numai dumnealui, tractorul,
O tot face pe tenorul
Și din zori și pînă-n seară
Fără să m-astepte — ară!

Desen de V. TIMOC

— Lenuțo, dacă simți nevoia de variație, lasă treaba și vino la televizor.

MAESTRUL EMERIT AL ARTEI

JULES PERAHIM

Să iei pentru prima oară în viața ta un interviu nu e puțin lucru, mai ales când această indelețnicire nu are nimic de a face cu indelețnicirea ta de bază. E ca și cum un actor de teatru ar trebui să deute pe neașteptate în „Lo-hengrin“, să zicem. Și chiar dacă veți spune că nu e chiar așa, va trebui să recunoașteți că... prilej de trac există! Și dacă totuși veți crede că nu trebuie să recunoașteți... eu vă rog, pentru ca să putem intra în subiect, să recunoașteți totuși!

Așadar, ați recunoscut că trebuie să am trac! Ei bine, vă înșelați! Nu am trac! Nu am, pentru că, în ciuda personalității și a prestigiului său artistic, în ciuda aprecierilor de care se bucură și dincolo de hotarele țării noastre, maestrul Jules Perahim e un om foarte cald, apropiat și comunicativ, iar morga și distanța îi sint cu totul străine. Am renunțat în consecință la prelabilele telefoane și am ciocănit direct la ușa sa.

Nu m-am putut împiedica, deși știu că timpul îi este măsurat, să privesc din nou prin toate ungherele atelierului său, pentru că de fiecare dată descopăr cite ceva nou. Proiecte de decorație murală, gravuri, ceramică, desene, schițe, atâtea și atâtea mărturii ale multipleurilor preocupări ale artistului, atâtea și atâtea prilejuri de desfășurare pentru ochiul unui oaspete.

— Ia loc! Îmi spune amabil Perahim.

— Ia dumneata loc! Îi spun eu cu subînțelesuri.

— Trebuie să mă țin bine?

Zîmbesc malițios:

— Ai să vezi.

Maestrul se așază într-un fotoliu și-și aprinde o țigară

— Te ascult!

Îmi pregătesc intrarea în scenă. Tușesc. Las să treacă citeva clipe...

— N-ai să ghicești pentru ce sint aici. Nu, nu încerca. Am venit... să-ți iau un interviu pentru „Urzica“.

— Cu plăcere. Bei o cafea?

Holbez ochii.

— Cum??? N-am înțeles!

— Am zis: „Cu plăcere. Bei o cafea?“

— Cum adică? Ești dispus să dai un interviu... așa... pur și simplu? Fără să te lași rugat?

— Desigur! E ceva rău în asta?

— Rău??? E îngrozitor! Mi-ai stricat poanta de început. Și dac-ai ști... Până am reușit s-o găsec...

Perahim ride.

— Spune-mi-o și mie!

— Regret, cu alt prilej. Acum spațiul discuției îmi este măsurat și dacă-l depășesc risc să mi se scoată tocmai poanta.

— E în regulă. Despre ce ai vrea să discutăm?

— Păi... „Urzica“... satiră... umor...

Pentru prima oară, Perahim nu mai zîmbește și privește gînditor.

— Ce s-a-ntimplat? De ce ai devenit brusc atât de serios?

— Vezi dumneata, despre umor nu cred că se poate discuta decît serios. — Ai dreptate, așadar...

— Să încep cu o mărturisire: eu nu sint un umorist. Dimpotrivă, sint deosebit de sensibil la tragic. Tragicul, cu toate implicațiile sale, îmi este foarte apropiat, iar elementele sale le poți regăsi în multe din lucrările mele: ilustrații sau cicluri de gravuri. De altfel, mi se pare că utilizarea elementelor tragice poate cristaliza, cîteodată, ceva care ar semăna cu hazul...

— Dar, — îl intrerup eu — în activitatea dumitale bogată se găsesc și desene satirice, chiar și caricaturi.

— Numește-le așa, dacă vrei; să știi însă că eu nu am inventat niciodată o glumă. Ceea ce îți amintești din activitatea mea și numești caricaturi au fost la vremea lor niște firești reacții la un fapt exterior, la un eveniment care m-a obligat să ripostez ca om și ca cetățean. Și ripostez cu ce am la îndemină. Iar cum la îndemină am întotdeauna creionul...

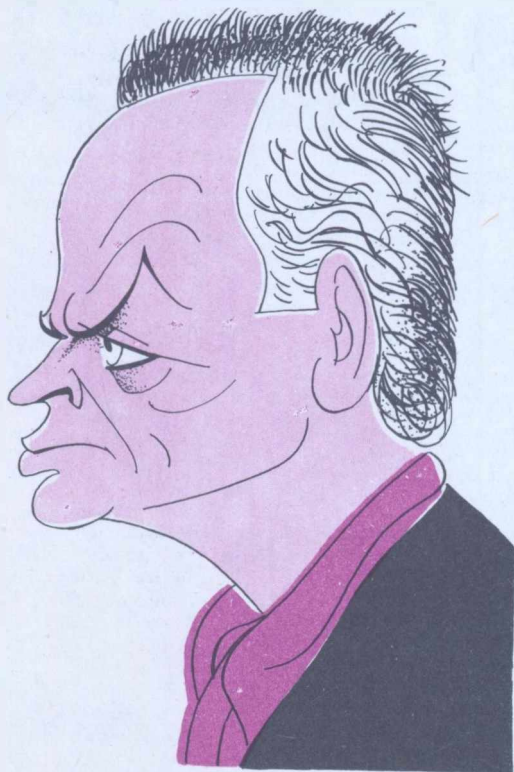
Vezi — continuă Perahim fără a-mi lăsa timpul să mai intervin — am fost totdeauna obsedat de faptul că în spatele seriozității se poate ascunde ridicolul.

— E vorba, desigur, de o seriozitate aparentă, o seriozitate de paradă?

— Evident! E vorba de o „seriozitate“ care nu are nimic de a face cu seriozitatea nuncii și, în general, a vieții noastre noi. Vezi, m-am amuzat întotdeauna ca la vederea unui „injobenat“ să-l dezbrac de toate atributele vestimentare care-i acordau atîtea false prestigii. Mă aflam atunci în fața celui mai cras ridicol. Această contradicție dintre esență și aparență este, de fapt, sursa principală a comicului în artă.

— Deci, deși ai început prin a spune că nu ești umorist...

— Am spus, — mă intrerupe din nou interlocutorul meu — nu sint un umorist, dar mă simt foarte bine cînd rid, hazul mă atrage totdeauna...

JULES PERAHIM

Desen de I. ROSS

Îmi permit de data aceasta să-l intrerup eu amintindu-i de expoziția sa „Proverbe și zicători“. Întind deci o mînă spre peretele pe care se află înșiruite citeva din cunoscutele sale gravuri din acest ciclu.

— Exact! Îmi confirmă Perahim gestul meu indicator. În creația populară, umorul e un filon necesar pentru noi artiștii. Trebuie să-ți mărturisesc că a fost o muncă foarte grea alegerea citorva zeci de proverbe și vorbe de duh din miile care îmi ofereau cu dărnicie hazul lor mustos.

Am uitat că reprezint „Urzica“. Am renunțat de a mai încerca să dau un ton glumeț discuției noastre. Seriozitatea gazdei mele m-a molipsit cu totul.

— Care a fost atunci criteriul după care ai ales materialul? Nu cred că la-ntimplare.

Perahim zîmbește o clipă:

— Cred că nu crezi! Nu a fost în intenția mea ca, ilustrînd aceste proverbe, să ilustrez hazul în sine, ci un haz activ, acel haz prin care se pot identifica oameni și situații deloc atemporale. De aci și criteriul alegerii proverbelor. Nu știu dacă sint clar?

— Ești clar pentru a doua oară.

— Adică?

— Prima oară ai fost cînd le-ai desenat...

Cafeaua s-a răcit. Nu-i nimic, bine că s-a-ncălzit discuția.

Direct interesat, profit:

— Iartă-mă că insist, totuși ai făcut citeva caricaturi...

— Din enervare! Cînd mă supără cineva, îl pocesc. Urișenia interioară trebuie scoasă la iveală ca o tăbliță de avertisment: „Feriți-vă, idiot!“ „Ocoliți-l, prost incurabil!“ și așa mai departe. Voi trebuie să știți, un caricaturist care nu se enervează nu e caricaturist.

— Bine că am ajuns la caricatură. Dintre caricaturistii noștri...

— Îmi place grozav... Mircea Crișan!

Zîmbesc:

— E bună gluma! Între noi...

— Nu, nu între noi! Te rog să notezi. Mircea Crișan e un exemplu de inventivitate și originalitate a hazului. Nu-mi amintește niciodată de altcineva, pentru că nu recurge la soluții de haz existente, nu cunoaște și deci nu utilizează o tehnică anume a umorului. Pentru un artist, aceasta e o pavază sigură împotriva manierismului și a șablonizării.

Caricaturistul din mine se intritează:

— Dar în afară de Mircea Crișan, mai avem... cîteva caricaturisti.

Perahim zîmbește din nou:

— Îi cunosc! Și mi se pare că sintem și prieteni, altfel ar fi trebuit să așez o polițete de circumstanță care...

— ...nu-ți aparține!

— Exact! Mai ales că apreciez activitatea celor mai mulți. Îmi place Cobar pentru verva sa, Gănescu pentru străduința de a fi cît mai personal, Taru și Cik pentru grafica interesantă pe care o fac. Deși, trebuie să spun, și aceasta nu numai cu referire la ei, că preocuparea excesivă pentru finisaj, pentru acuratețea grafice, e de multe ori în detrimentul hazului. Umorul trebuie să fie și un apanaj al liniei. Chiar în manierismul unui Jean Effel se vede aceasta. În caricatura noastră, cu vechi și rodnică tradiție, cu artiști a căror prezență și combativitate o urmăresc și apreciez de atîția ani, se face totuși simțită (și mi se pare că aceasta constituie astăzi problema voastră de bază) o serioasă lipsă de haz. Poate că hazul nu a fost suficient stimulat. Iată, deși acum sint oaspete al „Urzicii“, trebuie să-i spun că formula sa cam rigidă e o piedică în calea umorului, care cedează astfel locul unor caricaturi cu caracter didactic educativ.

— Totuși, rolul caricaturii...

— Da, da! Caricatura nu trebuie să fie gratuită. Ea este oarmă împotriva vechiului, este un puternic corectiv social, dar pe baza umorului. Dacă încearcă să îndrepte fără a stirni risul, devine altceva.

— Pentru că te-ai referit la tradițiile caricaturii noastre și pentru că știu că ai început să fii prezent în viața noastră artistică de foarte tînr, de prin 1930—1932 mi se pare, ai cunoscut mulți din inantașii noștri...

— Și am învățat mult de la ei! Mai ales de la Ross și de la Dragoș din prima sa perioadă. Mă refer la caricaturisti pentru că bogata activitate a altora ca Iser și Șirato, de pildă, se înscrie în sfera grafice satirice și distincția aceasta între grafică satirică și caricatură nu se face totdeauna cu prea mult discernămint! Dar aceasta e altă problemă...

Mă uit la ceas.

— De ce te grăbești? mă întreabă Perahim.

RIK AUERBACH

CRONICA DRAMATICĂ TIPOLOGICĂ

la piesa „Mireasa exhaustivă”,
dramă obliterată, nescrisă
încă și nejuțată, deocamdată

Ideea globală a piesei interferă pe diferite planuri și mirese și surprinsă în plenitudinea intrinsecă a faptelor nude, sau, mai explicit spus, tema metaforizantă a eseului dramatic în trei acte și opt mirese, pe care le-am aplaudat în seara premierei, ne-a produs o desfătare exhaustivă, dacă raportăm piesa la marile coordonate ale eu-ului dinamic al mireselor noastre contemporane.

Autorul, un talentfundiar apreciat, și-a purtat mireasa pornind din zona inefabilului și aducând-o pînă acolo unde ideea cohabitează cu, sau mai bine spus acolo unde ideea explodează într-o acțiune care demască sordidul și raptul mirilor absconși.

E suficient să pomenim scena de la oțiterul stării civile, în clipa cînd mireasa pozitivă spune „da”. Dar ce fel de „da” a fost acela? N-a fost un „da” ermetic și nici estetizant. A fost un strigăt individualizat, nemimetic, pornit dintr-o necesitate inexorabilă și intempestivă, pornit dintr-un gitlej ardent și efervescent, strigăt care, raportat la scara tipologică a diferitelor strigăte de mirese, ne îndreptătesc să afirmăm că a fost un „da” caracteriologic și neabscons.

Demne de relevat sînt și disputele prin sau neprincipiale sau nesofistice dintre miresele nefilistine și mirii insidioși, dispute care ajută atît autorului, cît și mirilor, să pătrundă în domeniul amoros cognoscibil al ignobilului mire șarlatan deficitar pe plan afectiv și tributar al avatarelor contemplative, supus rigorilor tipologice ale celor trei mirese pe plan determinant.

Surisul dezvoltat al acestui mire neviabil și monocrom, creionat perfect prin intermediul eu-ului de la registratură, precum și a schemei tipologice: elevație-interferare-desprindere-esență și divorț, ne-a cutremurat pur și simplu.

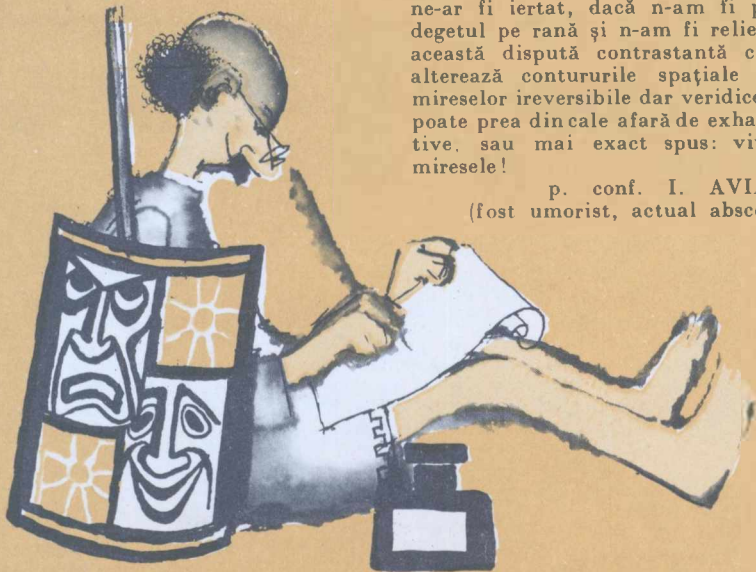
Sperăm că din aceste cîteva cuvinte se conturează limpede ideea și conflictul piesei.

E cazul să pomenim și discuția dintre a doua mireasă și al treilea ginere pentru a ne da seama de cadrul sordid în care a cohabitat mireasa cu eul ei exteriorizat și cu socrul ei interiorizat. Socrul, un individ absolutamente neelevat, o fire alternantă, escamota fluxul acțiunii cînd era vorba de mireasa în stare incipientă și foarte explicitar și nemetaforic atunci cînd era vorba de metresa lui, cu toată discrepanța de vîrstă și de tonalități insurgente.

Pentru o mai bună înțelegere a acestei dezbateri care pro sau nu proclamă legitatea spiritului și pentru o limpezire a factorilor anihilanți, deci a acelor mirese superflue și demobilizante, trebuie să mărturisim că am rămas intrucitva surprinși. Și iată de ce: mirele interferat cu nuanțe negative, Eftimie Negură, nu gîdește ca un mire contemporan. Viziunea sa nu trece de coordonatele meschine care proclamă idealurile sale în materie de mirese metaforice, ideal dus pînă la sfîrșit sau nesfîrșit. Atunci de unde sensul autenticității pe care o dă idealurilor sale? A greșit autorul? A greșit, bineînțeles. Și a greșit pentru că arta sa, ideile sale, miresele sale converg adesea către limita de jos a explorabilității sensurilor pozitive ale lunii de miere, esența general valabilă a omului și a zestrei inexorabile, a omului și a miresei reprezentate ca un ce mecanic prestabil. Este de datoria noastră să clarificăm acest decalaj discriminatoriu dintre dinamica mireselor shakespeariene și cele con sau necontemporane, indicînd cu precizie fluxul și refluxul sufletesc, tran sau ne-transfigurat fie că-l ignorăm fie că a devenit un fapt legic cunoscut chiar și la oțiterul stării civile.

Am spus toate acestea pentru că cititorul de rînd, neavizat, nu ne-ar fi iertat, dacă n-am fi pus degetul pe rană și n-am fi reliefat această dispută contrastantă care alterează contururile spațiale ale mireselor ireversibile dar veridice și poate prea din cale afară de exhaustive. sau mai exact spus: vivat miresele!

p. conf. I. AVIAN
(fost umorist, actual abscons)

La f

- Bună ziua, meștere!
- Oooo, să trăiești, tovarășe Haralamb!
- Nu te-am văzut de-un car de vreme...
- Ocupat, nene Matei, cu treburi...
- Ei da, acum, ca inginer, cred și eu...
- Parcă te văd acum cîțiva ani, cînd ai venit să-ți fac o poză pentru carnetul de student...
- Trec anii, nene Matei, trec anii...
- Bătrînul ce face?
- Păi... binîșor...
- Ai mai fost pe la el, la Bacău?...
- Nu prea... de vreo cinci ani... n-am timp, nene Matei... Chiar de aia am și venit la mata... Mi-a scris un vecin al lui că cică l-am uitat pe bătrînul...
- Ei da, nu-i rău să-i trimiți cîte ceva, că la bătrînețe, nu strică...
- Dar pot, nene Matei, pot? Știi ce mă storcea motocicletă?...
- Ai motocicletă?
- Da... Abia am terminat ratele! Și acum dă-i cu cheltuielile de întreținere... Ba una, ba alta...
- Ce întreținere? Vorbești de bătrînul?
- Ei bătrînul! Motocicleta! Și unde mai pui o haină, un pantof, un tranzistor...
- Ai și d-ăsta?
- Păi dacă nu mergem în pas cu tehnica, ce facem, nene Matei? Plus că sînt și inginer și trebuie să-mi mențin un anumit standard, este? Ce-i ușor? Bătrînul o fi crezînd că eu aici huzuresc...
- Și acum ce-ai de gînd?
- Uite, m-am gîndit, să nu spună că l-am uitat! La el n-am timp să mă duc, să-i trimit o poză cu dedicație...
- Hm, tot e bine! Ei, ia loc... Facem șase?
- Nu, trei...
- Ilustrează?...
- Fie...
- Ei, stai jos... Așa... Să te iau din față, că arăți bine...
- Din profil arăt mai rău?...
- Nu mai rău, dar oricît, arăți mai bine din față...
- Ia-mă din profil...
- Așa... Stai drept, ce te cocoșezi?...
- Lasă așa...

Desen de L. LIVADARU

— Eu de fapt am venit să iau prînzul,
dar acum servește-mi cina...

otoagraf

de SADI RUDEANU

— Tovarășu' Haralamb, dar mata n-ai cocoasă...
— N-am cocoasă, dar am griji... Lasă...
— Bine... Aoleu, dar nu ești ras...
— N-am avut timp...
— O să retușez eu... Te rad ca-n palmă...
— Nu retușa nimic.
— De ce, frate?
— Vreau să ies natural... Eu nu-s artist...
— Buun... Știi ceva? Hai totuși să facem o poză mai altfel, dacă vrei natural...
Reazămă mâna stângă de speteaza scaunului...
— Așa?
— Așa... Bravo... Capul puțin aplecat...

— E bine?...
— Foarte bine... De ce ai luat mâna jos?
— Mi se vede ceasul...
— Ei și? Păi eu mă gîndeam, dacă iese o poză bună s-o pun în vitrină...
— Lasă, pentru vitrină facem noi altă poză...
— Cum o facem?
— Pe motocicletă, cu cască și cu tranzistorul în brațe... Pe asta fă-o așa...
— Bine... Dacă vrei, aranjează-ți nodul de la cravată...

— Aoleu, că bine zici... Gata...
— Ce faci, frate, ai scos cravata? Păi așa cum arăți acum, o să-ți plîngă bătrînul de milă!
— Crezi?
— Precis!
— Dă-i drumul!...
— Nu înțeleg nimic! N-am mai făcut o astfel de poză decît o singură dată unuia care fusese bătut și avea nevoie pentru tribunal...
— Ce, par vînat?
— Păi cu barba asta și în asemenea hal, cam așa iese!
— Ei, hai, să terminăm...
— O clipă... așa... privește aici la obiectiv... zîmbește puțin...
— Nu zîmbesc...
— Frate, dar nu se poate așa, îmi fac meseria de ris... Hai, zîmbește...
— Poftim...
— Tovarășe Haralamb, dar zîmbești parcă plîngi...
— Așa zîmbesc eu...
— Da' de unde! Pe poza aia de acum un an, cu bruneta, aveai un zîmbet de film!
— M-a lăsat bruneta și mi-a luat și zîmbetul cu ea! Și apoi bătrînul nu-i bruneta!...
— Tovarășe Haralamb, să nu refuzi poza, că eu bag material...
— Nici o grijă!...
— Bun! Atenție!... Unu... doi... trei! Mersi!... Joi le ai gata!...
— În regulă!... Am fugit, că am treabă și mai trebuie să trec și pe la frizer! Noroc.

„Dragul meu fecior,

Am primit poza ta pentru care îți mulțumesc. Din felul cum arăți însă, îmi dau seama că ești în mari necazuri și pesemne o duci tare greu. Să-mi scrii de ce ți-ai lăsat serviciul. Eu am primit ieri pensia, așa că îți trimit și ție suma de lei 150 (una sută cincizeci), poate te mai ajuți. Vezi de îngrijește-te și nu le pune pe toate la inimă. Eu o să-ți trimit și luna viitoare.

Cu dragoste, al tău tată,
Vasile.“

— Uite, cererea d-tale o trec întîi în registrul de intrare, apoi o trec la „evidențe”, după aia o trec în condica „la zi”...
— V-aș ruga să n-o treceți și... cu vederea!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Poem pe măsura sentimentului

Sub picurii de ploaie deși și reci
Am mers ținîndu-ne de mină,
Ne-am sărutat
Și ne-am certat.
Iubirea noastră a ținut o săptămînă
În care ne-am jurat „amor pe veci”.

V. CORNEA

Epigrame și epitafuri • epigrame și epitafuri

Unui motociclist care avea „boala vitezei”
*E invalid... Și-abia acum,
își poate admira scofala:
viteza și-o pierdu pe drum
și a rămas numai cu... boala.*

Unui codaș (care face alpinism)
*Îl văd urcînd pe Caraiman,
cu cea mai mare pasiune.
E singurul prilej pe an,
cînd este în... ascensiune.*

MIRCEA CODRESCU

Unui studente ce lipsește de la seminarii:
*O întrebare gazetarul:
— Cum „vezi” matala seminarul?
Și dînsa, fără echivoc:
— Drept să vă spun, nu-l văd deloc!*

Unui fotbalist

*Cînd joacă el, o constatare:
Am de făcut întotdeauna
„Intră la om” — strigă tribuna
Și dînsul... intră la picioare!*

A. CODREANU

Unui creator
*Stilul său mie nu-mi place
Că-i ermetic, nepătruns,
Cu idei ce s-au ascuns,
De rușine că-s sărace.*

J. SPIRESCU

Unui măcelar
*Atîtea oase mi-ai băgat
Atunci cînd mi-ai făcut pachetul
Că vacii care-a decedat
I-am reconstituit scheletul.*

GABRIEL TEODORESCU

Unui astronom amator
*Mircea și-a făcut lunetă
Să observe o cometă
Care, după cum știm noi,
Șade la etajul doi.*

BOȚU FLORICA

Unui student mare amator de fotbal

*Că nu știe carte,
I s-a dat sentința
— Imposibil, frate,
Ține cu... „Știința”*

P. MARIAN

EPITAFURI

Amabilului

*Chiar și acum de i se cere,
Cedează locul... cu plăcere.*

Timidului

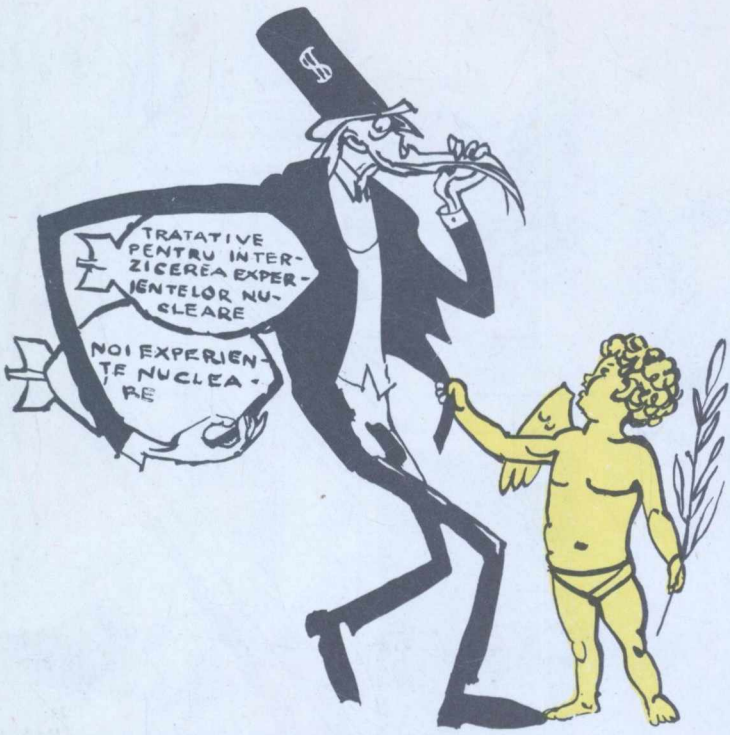
*De data asta, pe cuvînt,
Nu de rușine e-n pămînt.*

Nehotărîtilui

*Că moartea i-a venit de hac
Nu-i pasă — moartea e firească:
Un lucru doar nu-i e pe plac:
Nu poate... să se răzgîndească.*

POP I. IOAN

Desen de T. Pindarev
 („STÎRŞEL” — R.P. Bulgaria)

— Hei, doi pepeni într-o singură mină nu se pot ține!

Desen de FISCHER („VIE NUOVE”, Italia)

UMOR

COMPETENȚĂ LĂRGITĂ

Desen de M. KRA („DIKOBRAZ” — R.S. Cehoslovacă)

Sub pretext că ar fi încălcat legile circulației, în statul Misissipi (S.U.A.) a fost arestat studentul negru Meredith.

— Dumneata nu vezi semnul?

Desen de ZBIGNIEW KIULIN („SZPILKI” — R.P. Polonă)

EXTERN

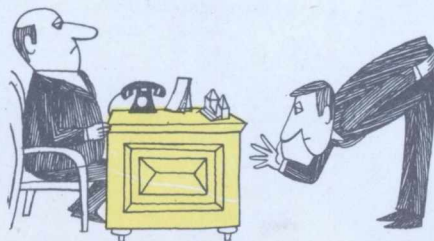
CINEMATOGRAF ÎN JUNGLĂ

— V-am spus de atâtea ori să nu mai vizionați așa des filme de groază americane.

Desen de HEINZ RÖMELT („EULENSPIEGEL” — R.D. Germană)

C U R A J O S U L

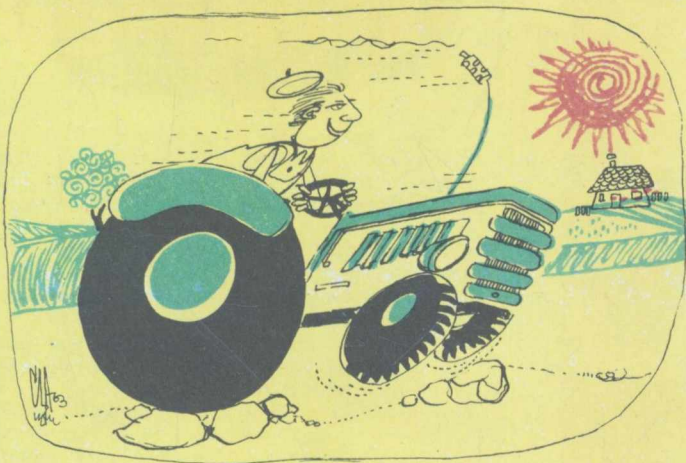
Desen de KAJAN TIBOR
 („LUDAS MATYI” — R.P. Ungară)

Într-o țară din America Latină...

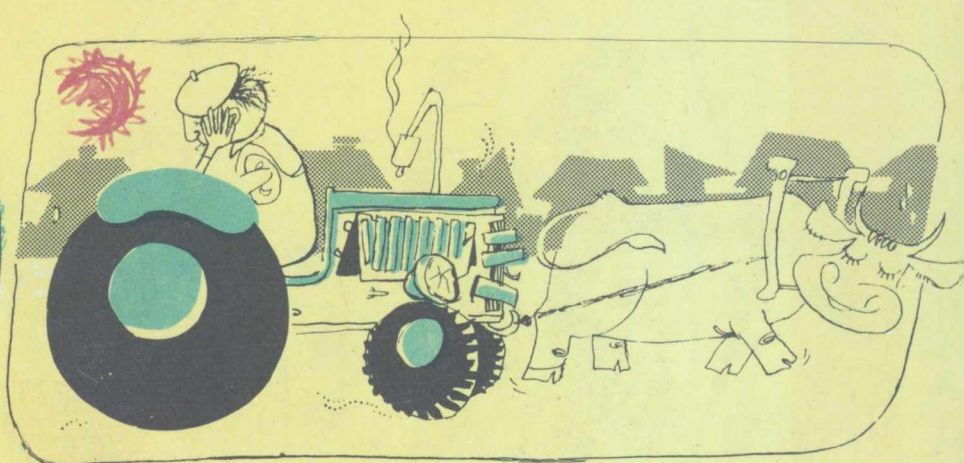

Desen de PITIN din ziarul cuban „NOTICIAS DE HOY”

Pleacă cu 40 de cai și...

se întoarce cu un bou...

UN DIALOG ELECTRONIC

NICU: Alo! Tovarășe ospătar! Adu, te rog, o litră de Pitești, două sute de Brăila, vreo patru debreșini și o baterie de Cotești! Și vino repede, că sîntem băieți de Galați!

OSPĂTARUL: Vineee!

MICU: Zău, mă Nicule, după cum arată Galațiul nostru azi, ar merita să aibă și el un produs celebru cum e țuica de Pitești sau vinul de Cotești!

NICU: Lasă că o să avem un oțel de Galați care o să ne facă celebri pe plan mondial! Uite c-au venit Piteștii! Hai noroc și să trăiască Galațiul!

MICU: Ura!

NICU: Adevărul e că nici cu șantierul nostru naval nu mi-e rușine! Circulă Galațiul nostru pe toate apele lumii!

MICU: Trăiască șantierul nostru! Hai noroc!

NICU: Să trăiască! Auzi? Ai auzit de freza aia pe care o avem la șantier?

MICU: Nu! Ce freză?

NICU: Grozavă! O freză portal cu comandă program!

MICU: Ce comandă, mă, ce program? Freze d-alea automate?

NICU: Aiurea, automate! Freză ultimul tip, tovarășe! Execută orice fel de operații prin stabilirea în prealabil a comenzilor respective! Electronică, domnule!

MICU: Și cum adică, execută orice operație? Cum e cu comanda?

NICU: Cum să-ți spun eu ție?... Uite, ca și ospătarul ăsta! Tu îi dai comanda în prealabil și el o execută pe urmă la fix!

MICU: Ce, ăsta-i ospătar electronic?

NICU: Nu ospătarul, deșteptule, freza!... Îi dai comenzile și pe urmă le face ea pe toate! Tu poți să te plimbi!

MICU: Formidabil! Hai să mai luăm o țuică! Alo! Tovarășe electronic!... Pardon! Ospătar! Mai ia o comandă!...

NICU: Îl vezi că nu vine? Dacă s-ar pune aici o freză d-ia ca a noastră, ar fi altă viață!...

MICU: Just! Ascultă, mă Nicule, și cine lucrează la minunea asta?

NICU: Eu!...

MICU: Zău? Ești mare, mă!... Și cum faci?

NICU: Nu fac!

MICU: Ce nu faci?

NICU: Nu fac!...

MICU: Nicule, te întreb cum dai comenzile și cum vine operațiunea...

NICU: Nu dau comenzi...

MICU: De ce?

NICU: Că n-am nevoie... Freza asta e pentru operațiuni mai complicate...

MICU: Ei și?

NICU: Păi la noi nu prea sînt operațiuni pentru o freză ca asta! Lucrez cu ea ca și cu aia automată!

MICU: Fraier ești! Nu poți tu să-ți faci rost de o operațiune mai complicată?

NICU: De unde, dacă nu-i nevoie?

MICU: Ai și tu dreptate!... Hai noroc! Grozavă freză, nene!...

NICU: Da! Și are o productivitate teribilă!

MICU: Atunci tot e bine!

NICU: Ce e bine?

MICU: Că are o productivitate teribilă!

NICU: Parcă ce, are pentru noi? Are pentru ea!...

MICU: Adică cum?

NICU: N-auzi că la noi nu prea are treabă?

MICU: Păcat! Hai noroc!... Auzi?...

NICU: Da...

MICU: Freza asta... grozavă, teribilă!...

NICU: Da...

MICU: Dacă nu-i nevoie de ea, de ce o ținem?

NICU: Cum de ce o ținem?

MICU: De ce n-o dăm?...

NICU: Cui s-o dăm?

MICU: Cui are nevoie...?

NICU: Stau și mă uit la tine...?

MICU: De ce?

NICU: Halal prieten!... Ești invidios că lucrez la o freză cu comanda program...

MICU: Păi ce, lucrezi? I-ai dat vreo comandă de cînd o ai?

NICU: Și dacă nu i-am dat, ce? Ce-i treaba ta?...

MICU: Nu e just, mă Nicule!...

NICU: De ce?

MICU: Uite-așa! Fiindcă vrei tu să te numești frezor electronic, se prăpădește bunătate de productivitate!... Tu nu-ți dai seama cum vine asta?

NICU: Cum?...

MICU: Uite... Vezi tu, de pildă, ospătarul ăsta...

NICU: Da...

MICU: Să spunem că el ar fi de fapt un mare inginer care ar putea construi fabrici, poduri și alte chestii complicate să-ți stea ceasul și cînd colo, el e ospătar aici și-ți dă ție o litră de Pitești! Ce i-ai face?

NICU: L-aș bate!

MICU: Păi vezi?... Alo! Tovarășul inginer... pardon! Tovarășul ospătar! Adu, frate, debreșinii ăia...

OSPĂTARUL: Vineee!

MICU: Ai înțeles, Nicule?...

NICU: Da!... Dar ce-mi spui mie? Ce, eu țin freza?!

MICU: Păi ce mai stăm? Hai să ne gândim ce-i de făcut!

NICU: Hai! Adică stai! Măi, Micule, mi-ai băgat un cui în suflet... Tovarășe ospătar...

OSPĂTARUL: Da, vă rog?

NICU: Spune-mi cu mîna pe inimă: dumneata nu ești cumva inginer?

OSPĂTARUL: Eu? Inginer? Nu, tovarășe!

NICU: Precis?

OSPĂTARUL: Pe cinstea mea! Ospătar din tată-n fiu!...

NICU: Bravo, maestre! Mi-ai luat o piatră de pe inimă!... Acum, Nicule, că ne-am liniștit cu ospătarul, hai să vedem ce se poate face, ca să ne liniștim și cu freza!...

SORIN RĂȘCANU

Uneori se neglijează popularizarea și aplicarea pe scară largă a inovațiilor în toate întreprinderile unde pot fi puse în aplicare.

— Va fi o chestie grozavă! De 6 luni lucrăm la ea!
— Într-adevăr, e o chestie grozavă; în întreprinderea noastră de 6 luni lucrăm... cu ea!

Desen de V. CRIVĂȚ

Într-o bună zi de joi a anului 1961, deci, mai exact: acum doi ani, două luni și vreo câteva zile, directorul Uzinelor de pielărie și încălțăminte din Cluj asculta, foarte bine dispus, debitul verbal al interlocutorului său, eminentul reprezentant al întreprinderii „Metalul Roșu” tot din Cluj:

— Dacă vreți să fiți bine dispus tot anul în curs și alte mii de ani de azi înainte, vă rog, tovarășe director, să faceți așa cum îmi permit să vă dau inspirație: nu dați cu piciorul „Pasting”-ului. El este, cum v-am mai spus, un agregat complet, cu trei capacități unice: spălarea, uscarea și întinderea pieilor! Să vă mai explic ce avantaj indescriptibil prezintă acest agregat pentru uzina condusă de dumneavoastră?

— Nu-i nevoie! Îmi dau seama! îi spune directorul păstrindu-și buna dispoziție. Dacă face aceste trei operații, trebuie să fie lucru mare! Lăsați-mă să mă mai gîndesc și eu, să mă consult cu oamenii mei...

La despărțire, ambii bărbați își dau miinile, iar, după câteva zile, Uzinele de pielărie din Cluj dau și comanda.

După ce au luat agregatul, directorul uzinelor și ceilalți salariați erau să se ia cu miinile de păr: se păcăliseră! Se păcăliseră pentru că agregatul automat... nu spăla. Nu spăla... fiindcă nu funcționa! Cu alte cuvinte, spălarea pieilor trebuia făcută... manual! Adio o bună parte din economiile plănuite!

— Asta ne mai trebuia! exclamă contabilul-șef, cu figura paralelipiped din cauza cifrelor imaginare... ca economie! Dacă nu spăla, înseamnă că ne-am spălat pe miini de banii dați pe agregat!

— Să le dăm un telefon! zice directorul. Alo! „Metalul Roșu”? Aici Uzinele de pielărie și încălțăminte Cluj. Ne-ați făcut-o, tovarăși! Am aruncat pe fereastră bani pentru agregatul „Pasting”... Nu-i funcționează „spălarea”. Trimiteți pe cineva s-o repare?...

Acel „cineva” a venit — acum doi ani — a studiat agregatul și și-a dat cu părerea:

— Într-adevăr, nu spală! Mai studiați-l și dumneavoastră!

De peste doi ani, două luni și câteva zile, oamenușii de la Uzinele de pielărie din Cluj studiază agregatul și își spun că unde nu-i cap, vai de... agregat!

VALERIU FILIMON

De ce a plecat MIȘU PE JOS...

A venit Mișu. Cumnatu-meu. Bucurie mare, îmbrățișări, întrebări, iar îmbrățișări și, în sfârșit, o ultimă întrebare: Cum ai călătorit? Că de, pînă să ajungă la mine a schimbat Mișu două trenuri și trei locomotive. După ce i-am servit o gustare, i-am făcut o propunere care i-a înșeninat fața: Mișule, hai să-ți arăt Bucureștiul! Și am pornit amîndoi. L-am dus în stînga, l-am dus în dreapta, l-am dus în sus, l-am dus în jos, pînă cînd eu am obosit mergînd și el a obosit privînd.

La un moment dat, iată-ne pe bulevardul Bălcescu, la întretărierea cu strada Batiștei.

— Bine, scumpule, îmi spune Mișu, am străbătut toată Capitala și n-ai pomenit nimic despre magazinul „Relon”!! Se poate? Și-mi arată imensa, verticala și ultralucitoarea firmă fixată pe zidurile blocului.

— Pe cuvînt că habar n-am avut cînd a apărut magazinul ăsta. Dar ce să mai pierdem vremea! Hai să intrăm!

Înăuntru, totul lucea de curățenie. Mă apropii de un vânzător și-l întreb:

— Ce produse ați primit?

— Adineauri ne-au sosit cîrnați, șuncă fiartă, salam de iarnă, leber și tobă a I-a!

— Tovarășe, dumneata îți bați joc de clienți? Eu întreb de țesături din relon.

— Relon la noi? Poate ruladă! Aici e magazin de mezeluri!

— Atunci ce-i cu firma aia mare, instalată chiar deasupra vitrinelor magazinului?

— Asta nu știu nici eu. Ne-am pomenit cu ea într-o bună zi. Probabil că se va deschide în curînd un magazin cu produse numai din relon și au pus firma înaintea.

— Aici se deschide?

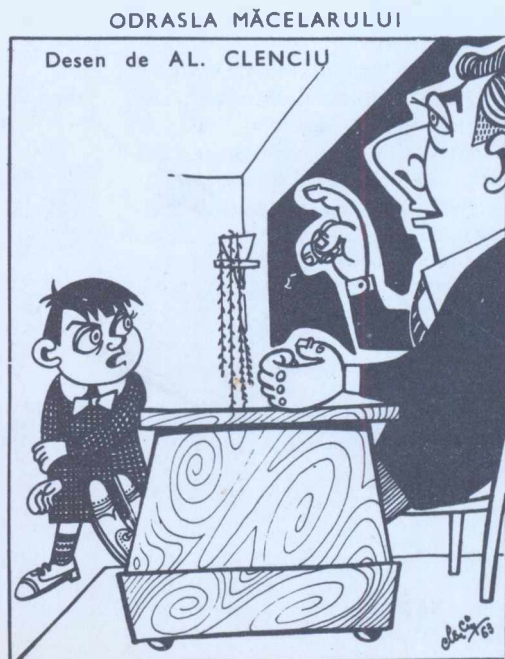
— A, nu! În altă parte. Aici nu e loc. Iar alături, unde-i o unitate care vinde plante medicinale, nici atît. Asta-i tot!

— Păi e destul!

Și în clipa următoare eram pe stradă cu Mișu, privind încă o dată nedumeriți la firma „Relon” prinsă peste apetisantul sortiment de mezeluri.

.....
În stație, cînd a venit autobuzul 32, Mișu nu a vrut să se urce. Cică de unde știu eu că ăsta e autobuzul 32. I-am spus că scrie pe tăbliță. S-a uitat la tăbliță, pe urmă s-a uitat la mine, a zîmbit și a plecat înceț pe jos... relon ...relon...

DAN MANOLESCU

— Dă-mi câteva exemple de păsări domestice!
— Rațele, găștele, curcile, găini-le și vrăbioarele de... vacă!

De la VIORREL citire...

— Tăticule, am luat 3 la geografie! m-a anunțat vesel Fănel.

— 3? m-am îngrozit eu.

— 3, tăticule! În schimb la istorie m-am îndreptat binișor. Am luat 4! Dar tovarășul profesor îți trimite vorbă să nu-ți faci griji. Dacă oi răspunde la fel pînă la sfîrșitul anului, iau 8.

— Cum o să iei 8, leneșule, cînd nu ești capabil să capeți un 5 măcar?

— 5 nu-i mare scofală. Cu 5 m-a momit și astăzi profesorul, dar am refuzat. Sau 8, sau nimic. Ce, ne tocmim?

M-am gîndit că cele două note 3 și 4 luate în aceeași zi i-au provocat lui Fănel un șoc nervos și l-am lăsat în plata domnului. Am plecat în oraș. La colțul străzii, mă întilnesc cu prietenul meu State. Are și el un copil, coleg de clasă cu Fănel al meu. Amîndoi elevi la școala medie din orașul Dej. Îl privesc și ghicesc că-l frămîntă ceva.

— Ce ai, State?

— Necazuri cu Georgică. Minte de stinge. Mi-a spus că a primit 4 la matematică.

— Nu te supăra, State. Eu cred că mințea dacă spunea c-a luat 8.

— Păi asta e, că a luat și 8. Prima oară n-a știut și a luat 4, a doua oară habar n-a avut și a luat 8.

— O fi știut fără să bage de seamă...

Am pornit împreună spre școală să ne lămurim la fața locului. Ne-a întîmpinat directorul școlii, Sacoste Viorel. I-am explicat scopul vizitei și ne-a lămurit zîmbind amuzat:

— Nu, dragi tovarăși, amîndoi elevii, și Fănel și Georgică, și nu numai ei, sînt copii modești. Li se pare că nu cunosc materia și în fond răspund în chip strălucit. Intrați, vă rog, în clasă și o să vă convingeți.

Și am intrat. Profesorul tocmai asculta. Directorul i-a șoptit ceva la ureche, apoi examinarea a continuat:

— Tu, ăla micu', treci la lecție să-ți îndrepti nota. Spune-mi ce știi despre Alexandru cel Bun?

— Era bun!

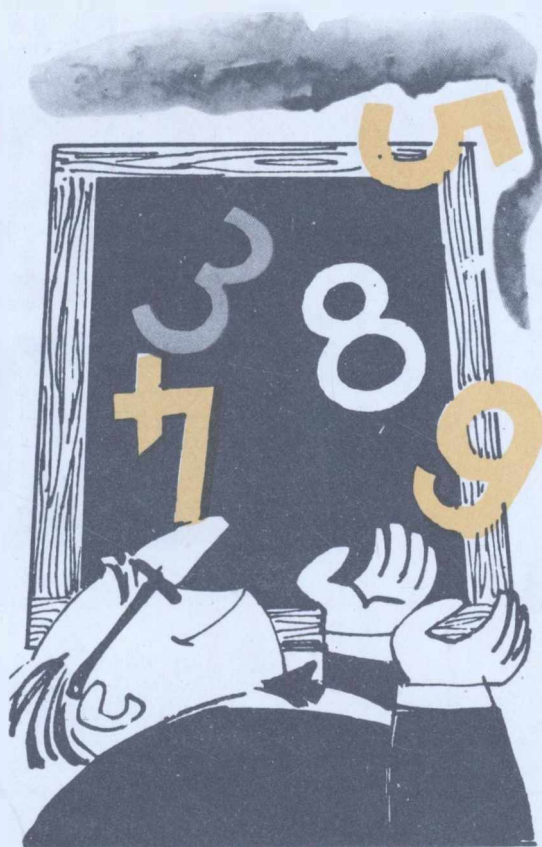
— Perfect! exclamă încîntat directorul. Și ce știi despre Mircea cel Bătrîn?

— Era bătrîn!

— Bravo! Ai sesizat corect fondul. Dar despre Vlad Țepeș?

— Era țepeș!

— Mda... la întrebarea asta, răspunsul este mai puțin clar, dar în general ai desprins esențialul. To-

varășe profesor, eu cred că elevul merită nota 8. Nota 4 de data trecută și cu 8 acum înseamnă media generală 6.

Apoi, adresîndu-ni-se nouă:

— Știți, tovarăși, eu am introdus o nouă metodă pedagogică în școala noastră: elevul devine frun-

taș fără să bage de seamă. Îi dăm note bune prin surprindere și pînă să se dezmeticească a și trecut clasa. În felul acesta, nici nu ne mai pierdem vremea în consilii pedagogice, cu ore suplimentare, cu ore de consultații și nimeni nu ne poate reproșa că avem elevi slabi.

— Tovarășe director! sare un ținc din ultima bancă. Tovarășul profesor mă persecută. Ieri n-am răspuns la nici o întrebare și mi-a pus numai 7. Unde e stimulentele? Dacă nu-mi dați 8, eu încep să-nvăț! Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

— Ia, vino aici să te ascult eu! rostește înțelegător

directorul... Ce știi la geografie?

— Nu știu nimic!

— Ți se pare! Știi tot. Unde se află Podișul Transilvaniei?

— În Moldova.

— Glumețule! Vrei să mă derutezi! Observați, vă rog, adaugă directorul privind spre noi. Numai

un elev foarte bine pregătit își permite să facă asemenea glume cu directorul... Măi țincule, ce știi despre era mezozoică?

— Mezozoică? Păi asta e la matematică.

— În definitiv, ni se adresează directorul, nu putem cere unui elev să cunoască absolut toate amănuntele. Nu e pedagogic să-i îmbicsim capul cu diferite date nesemnificative. Dacă are însă noțiunile generale despre podișuri, despre ere și altele, noi ne declarăm satisfăcuți. Metoda mea, dragi tovarăși, nu dă greș niciodată și, în plus, nici nu demobilizăm elevii cu note mici. Bravo, puștiule, nota 7. Cît ai avut în trimestrul trecut?

— 4!

— Atunci, nota 8 ca să nu te descurajăm.

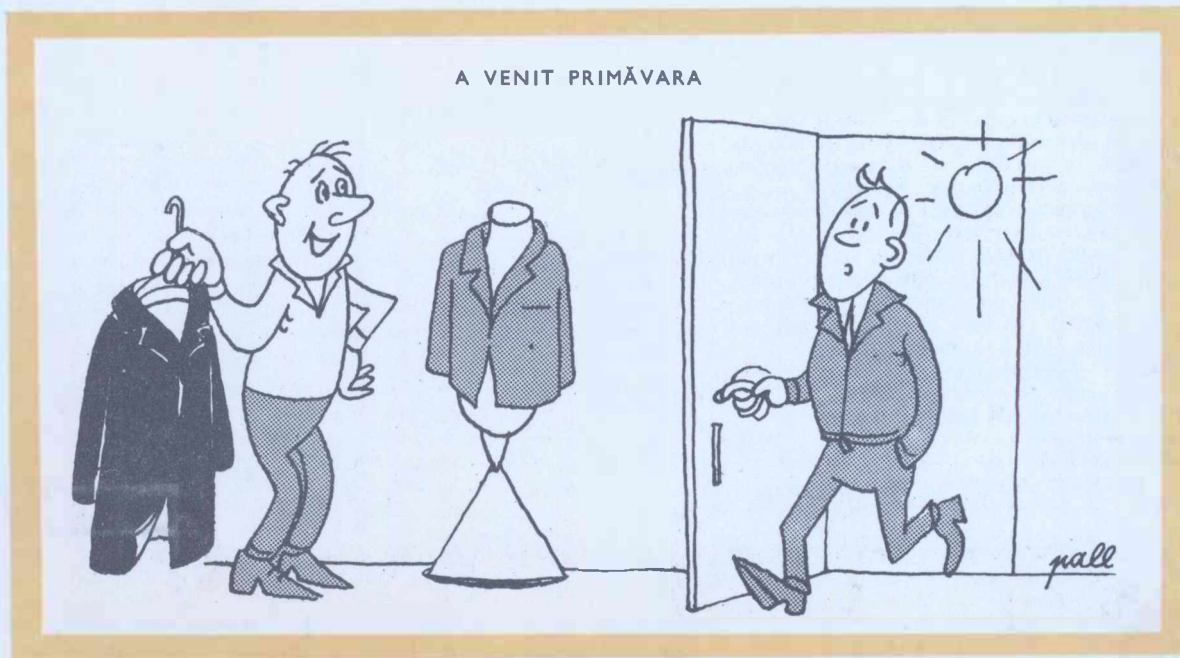
— Tovarășe director, zău dați-mi 9. Nu-mi pasă de mine, dar îi facem o bucurie lui tăticu.

— Exclus. Nu-ți dai seama că n-ai știut de 9?

Am plecat de la școală năuciiți. De fapt n-am plecat de la școală, pentru că nici n-am fost pe acolo. N-am asistat la nici o lecție, dar metoda „Sacoste Viorel“, aceea de reprofilare a notelor mici în note mari, fără ca elevul să învețe, e strict autentică. Orice elev, fie el cît de leneș devine fruntaș. Rapid, practic și economic! Fără bătaie de cap! Scurt pe doi!

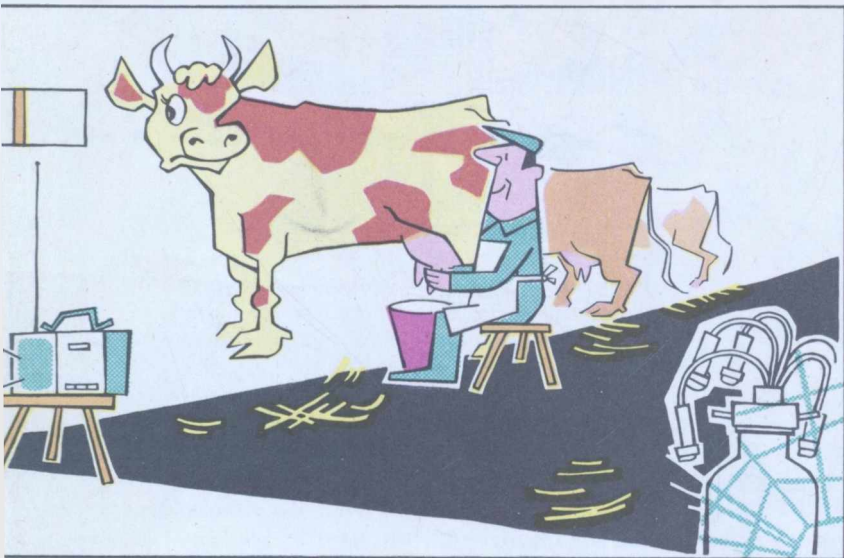
Adică, scurt pe 10, că 2 nu există la această școală.

AL. VIANU

— În sfîrșit, ați călcat cu dreptal... Paltonul dv. e gata!

În unele gospodării de stat ca, de pildă, „Filimon Sîrbu” (raionul Faurei) și „Dunărea” (raionul Brăila) aparate moderne de muls stau neutilizate de foarte multă vreme, practicîndu-se mulsul manual

MULGĂTORUL: — Cit de prețioase sînt cuceririle tehnice!

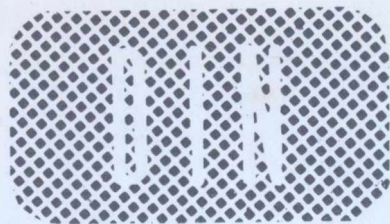
Desen de AL. STOLARCZEK

CHESTIE DE CHIMIE

Vrei să vezi sala de festivități a uzinei? Mare noroc ai avut că m-ai întîlnit pe mine. Te conduc eu. Dar, de ce vrei să vezi sala? Așa? Ai auzit că brigada artistică de agitație repetă? Frumos din partea dumitale... Apropo, despre superfosfați și acid sulfuric ai auzit? Da? Bravo! Se cunoaște că ești om citit! Cum? Știi că se prepară în uzina noastră din Năvodari? Toate le știi! Ești tobă de carte!... Ei, ce zici, îți place cum arată uzina? Serios? Ai mai vizitat-o de cîteva ori? Asta înseamnă că te pasionează chimia. Poftim? Acum te pasionează brigada artistică? Foarte rău! Foarte rău... că nu mi-ai spus-o de la început. Mergeam imediat s-o vezi. Uite, o luăm pe aleea asta din dreapta și nimerim direct la... secția de preparare a acidului sulfuric. Ce zici? Vrei să nimerim la sala de festivități? Păi, nimic mai simplu: o luăm pe aleea din stînga și cît ai clipi, ajungem la secția de superfosfați! Așa? Dumneata vrei să ajungem la sala de festivități? Ca să vezi, dom'le, ce confuzie! Apropo, niște confuzie cu acid sulfuric nu te interesează? E teribil acidul ăsta! Știi ce face? Ți-o spun numai dumitale, că-mi ești simpatic. Ei bine, află că înroșește hîrtia de turnesol! Zău! Dacă mint, să n-am noroc la Pronosport! Chestie de chimie, zău așa! Nici nu se compară cu superfosfatul. Superfosfați ai văzut vreodată? Da? Ultima dată cînd ai vizitat uzina noastră? Așa-i că sînt grozavi? Păcat că nu-s comestibili, că ar fi foarte gustoși pe franzelă. Poftim? Vrei să vezi cum repetă brigada? Iară, dom'le? Și-adineauri tot asta ai vrut! Mai bine să-ți vorbesc despre acidul sulfuric. Ce spui? Te doare capul? Chestie de chimie... pardon, vreau să zic, chestie de piramidon. Nu, n-am nici unul la mine, că te-aș servi cu plăcere. Ascultă, am o idee: poate îți trece durerea de cap dacă renunți la brigadă și vizităm

secția de acid sulfuric. Cum? Nu crezi? Parcă eu cred?... Hei, n-o lua în direcția aia! Superfosfații sînt în direcția opusă!... Poftim! Acum stai și privești ușa asta cu lacătul pus. Haide, dom'le, mai departe că aici pierdem vremea de pomană. Da, aici e sala de festivități. De ce are lacătul la ușă? Păi, unde vrei să fie lacătul, la butonieră?! Vezi și-o pînză de pîianjen la colțul ușii? Chestie de chimie, adică nu, vreau să zic, chestie de obișnuință. Toți pîianjenii își țes pînză pe la colțuri. Să-ți vorbesc de pîianjeni. Dar de superfosfați?... Poftim? Cînd repetă brigada artistică de agitație? Adică, de ce să repete? Doar nu sîntem în preajma vreunei zile festive! Așa? Dumneata ai venit să faci un reportaj despre brigada artistică de agitație? Se vede că te-a trimis cineva care s-a certat cu instructorul brigăzii! Ți-o fi spus și că brigada activează sporadic? Că nu critică pe concret lipsuri din uzină... Astea-s calomnii, tovarășe! Eu țin la prestigiul brigăzii noastre artistice și tocmai d-ia te-am tratat cu acid sulfuric și superfosfați. Ca să nu vezi ușă asta cu lacăt și pînză de pîianjen. Nu de alta, dar ceea ce vezi este... calomnie! Și lacătul și pînză! Chestie de chimie. Poți să-l întrebî chiar pe instructorul brigăzii! Numai să-l găsești liber, că-i tare ocupat... De vreo cîteva luni de zile pregătește viitorul spectacol al brigăzii... Poftim? Cînd va avea loc spectacolul? Păi, e musai să aibă loc? Serios?! Cum? Ce spun cei care trebuie să se intereseze îndeaproape de activitatea brigăzii? Interesează-te dumneata! Și la urma urmei, nici nu-i politicos să mă întrebî atîtea despre brigada artistică și nimic despre superfosfați și... es-O-patru-haş-doi! Chestie de chimie, știi!... Cum? Vrei ca brigada să dea spectacole? Păi, nu s-a dat destul în spectacol și pînă acum?

VASILE RĂDULESCU

ZONA

DOLA-

RULUI

Bravo, copii!

Elevii unui colegiu din Londra au obținut deunăzi o realizare frumoasă: au construit singuri un alambic. Și tot ei au obținut încă o realizare științifică: au preparat în laboratoarele colegiului, cu alambicul lor, gin și whisky. Acum, în cadrul colegiului, pe lângă cercul micilor naturaliști sau cercul micilor modelori, poate funcționa cu succes și cercul micilor băutori. De acum, n-ajunge să spui că datorită școlii merg pe un drum în viață. De acum poți să spui că datorită școlii copiii merg pe două cărări...

Acustică electorală

Primul ministru al Rhodesiei de Sud, Edgard Whitehead, poartă un aparat acustic. Dar nu-l poartă totdeauna. De exemplu, în timpul ultimelor mitinguri electorale, fiind primit de public cu un entuziast „Huoo!”, a... scos aparatul din urechi și a continuat liniștit discursul. Vorba ceea: n-aude, n-a vede. Cei mai păgubiți au ieșit însă alegătorii care, neavînd aparate, au trebuit să asculte tot discursul.

Spre surprinderea generală, d. Thomas Doran l-a invitat totuși pe d. Macmillan să petreacă revelionul împreună. Dar de ce „totuși”? — S-ar părea din acest „totuși” că între cei doi gentlemen ar exista un conflict personal. Ceea ce nu e adevărat: d. Macmillan nu e deloc supărat pe d. Doran, iar d. Doran n-are nimic de-mpărțit cu d. Macmillan, întrucît d. Doran abia are ce-mpărți acasă, cu nevasta și fiica dumisale. Căci d. Doran, deși n-are decît 40 de ani și deși e șomer de doi ani, are totuși o fiică și, implicit, o soție.

E adevărat că nevasta și fiica d-lui Doran sînt și ele fără lucru (nu chiar de doi ani, ci mai de curînd), dar asta, cum spuneam, nu l-a împiedicat pe d. Doran să-l invite de revelion pe d. Macmillan. El i-a trimis chiar, o dată cu invitația, conform înaltelor protocoale, și „menu”-ul banchetului proiectat, pe care figurau trei articole de bază: 1) pîine, 2) mezeluri, 3) apă, — lăsîndu-se la voia înaltului oaspe să le combine, cîte două, sau cîte trei, după preferințe și fantezie, (pîine cu mezeluri, pîine cu apă, mezeluri cu apă și pîine, mezeluri cu sos de apă, mezeluri cu pîine, apă cu mezeluri fără pîine etc. etc.) în infinita varietate pe care o îngăduie arta deliciilor culinare, precum și regula de trei simplă. Dar, în ciuda așteptărilor și cu toate că, după cum precizăm mai sus, d. Macmillan nu e supărat pe d. Doran (nici măcar atîta cît e supărat pe d. de Gaulle), el n-a dat curs prea amabilei invitații.

Care să fie oare cauza? — iată întrebarea! Unii înclină să creadă că înaltul invitat s-a temut să n-aibă de-a face cumva cu vreun maniac, întrucît d. Doran precizase în invitația sa (cu titlul suplimentar, desigur) că el și familia lui nu consumă, de luni de zile, altceva decît cele trei articole de bază prevăzute și în „menu”-ul revelionului, adică: 1) pîine,

Tristă
A C

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Ultraboxul

Ultraboxul este ultimul răcnet în domeniul modernizării boxului introdus de boxerul Kinjiuro Ebisava. Aici, în loc să boxeze doi boxeri între ei, boxează un boxer cu un... cangur. Pe linia americanizării sportului, s-o fi gândit omul că decît să practice sportul „care scupă mai departe”, mai bine boxează cu cangurul. Primul meci a avut loc recent, iar cangurul a... învins în 19 secunde prin K.O. Și nu-i de mirare că a cîștigat cangurul. În lumea capitalului cîștigă totdeauna cine are buzunarul mai mare. Iar buzunarul cangurului, știți și dumneavoastră...

Pălăria și pistolul!

Un fapt divers relatat în presa occidentală: un barman din Mexico a ucis de curînd cu trei focuri de revolver un client pentru că nu-i plăcea... pălăria acestuia. La tribunal, barmanul a declarat: „Pălăria avea boruri atît de mari, încît

incomoda pe ceilalți comenseni”. Și, ca să nu-i mai incomodeze, barmanul a scos pistolul și a tras. A găurit pălăria și capul clientului.

Nu știm rezultatul procesului. Poate că barmanul o să fie achitat. Dar poate că o să fie condamnat la amendă: va trebui să plătească pălăria. Cît privește capul, poate că tribunalul nu pune preț pe așa ceva...

Negrul, focul și patronul

Într-un restaurant din Nashville (S.U.A.) a îndrăznit recent să intre un negru. Dar n-a stat mult. Numai decît a trebuit să iasă, deoarece patronul tocmai inaugurase noul sistem de luptă contra negrilor: extingătorul. A îndreptat jetul stingătorului asupra clientului negru. Mai tirziu, patronul a declarat că pentru el un negru în prăvălie e tot atît de periculos ca un foc în prăvălie. De aceea, preferă să se joace cu extingătorul. E un fel de a vorbi. De fapt, nu se joacă cu extingătorul. Se joacă cu focul!

Pfș.

— Luați combustibilul nostru, d-le general, noi nu ne grăbim.

viață fără ORDEON

de GEO DUMITRESCU

2) mezeluri, 3) apă. Alții afirmă că d. Macmillan a „forțat” pentru a nu jigni pe ceilalți 37000 de șomeri din Merseyside (unde locuiește d. Doran), pe ceilalți zeci de mii și sute de mii din restul Angliei, (în total, după ultima statistică, un milion) care, fără îndoială (cu invitație sau fără) l-au așteptat pe înaltul musafir în noaptea de revelion. Alții, în fine, susțin că d. Macmillan are prea multe griji și necazuri ca să-i fi putut tihni vesela și îmbelșugata petrecere de la Doran.

Sicilit de întimplările din Borneo, din răposata „fedeerație” a Rodeziei și Nyassalandului, supărat de ușa trîntită în nas la Bruxelles de d. de Gaulle, indispus de necazurile prietenului său Chombe, de moartea prietenului său Sylvanus Olimpio, jignit de povestea rachetei „Skybolt”, încărcat de doamne-ajută cu povestea rachetei „Polaris” etc. etc. e aproape sigur că d. Macmillan a preferat să-și petreacă revelionul în singurătate și reculegere, cu piine și apă (fără mezeluri), neputînd să răspundă amabilei invitații a bunului Doran. Tristă viață de prim-ministru britanic!...

Că, uite, de pildă, d. de Gaulle a fost mai norocos. Întrucît scrisoarea trimisă de d-na Dassonville nu i-a fost adresată dumisale, ci... doamnei de Gaulle. (De altfel, d. de Gaulle, fiind prea ocupat cu d. Macmillan la Bruxelles (cum s-a arătat mai sus) și mai ales cu d. Adenauer la Paris (cum nu s-a arătat mai sus) nici n-ar fi avut timp de scrisoarea d-nei Dassonville. Așa încît d-na Dassonville i-a scris d-nei de Gaulle. Rugămîntea? — să-i trimită un acordeon. Căci acordeonul pe care-l posedă dinsa (cadou de la băiatul d-sale, boxer profesionist) îi fusese furat. Or, fără acordeon, viața e cu totul insuportabilă. „Dați-mi un acordeon și mă fac om de treabă!” — zicea d-na Dassonville în scrisoarea sa, dar și în fața judecătorului, căci, între timp, în așteptarea răspunsului d-nei de Gaulle, d-na Dassonville „fără lucru, fără domiciliu, fără acordeon, fără familie, fără nimic”, (după propria-i mărturisire), fusese (din greșală!) niște biete hirtii de identitate, crezînd că sînt bani. „Dați-mi un acordeon, zicea deci d-na Dassonville, să-mi cîștig piinea; am 54 de ani, nimeni nu-mi dă de lucru. Sau, dacă nu, mai lăsați-mă în închisoare, la Roquette, încă trei luni, — acolo am casă și masă...”

După o adîncă deliberare, curtea a rostit sentința: d-na Dassonville n-a primit un acordeon, ci șase luni de închisoare.

— „Vă mulțumesc din suflet, d-le prezident! a strigat ea, cu lacrimi de bucurie. Vă mulțumesc, sînt fericită!”

Și dacă stai să te gîndești, d-na Dassonville are toate motivele să fie fericită (spre deosebire de d. Doran). Toate motivele pe care i le poate oferi mîrinimoasa societate în care-și poartă cei 54 de ani oboșiți: șase luni de pușcărie și speranța unui himeric acordeon. Tristă fericire!

Epitaf... CU RECLAME

Aici zac eu, fost fabricant cu nume,
Și pot să spun că-s foarte fericit:
Moștenitorii mei m-au bărbierit
Cu lama „Bliss”, cum nu e alta-n lume.

Costumul ce îl port mi-a fost croit
La firma „Moon”, o casă cu renume,
Și-acesta e secretul (fără glume!)
Că azi arăt cu mult întinerit.

Sînt foarte mulțumit și de sicriu...
Vedeți, chenarul ăsta argintiu
Trădează firma „Yorik și băieții”.

Cavoul de-asemeni e-o splendoare:
Cu perspectiva ce mi-o dă spre mare
Mă simt mai bine ca în cursul vieții.
P.S.

Pe toate astea le puteți avea
Tranzînd din vreme cu soția mea
Că azi stăpîna firmelor... e ea!

STELIAN FILIP

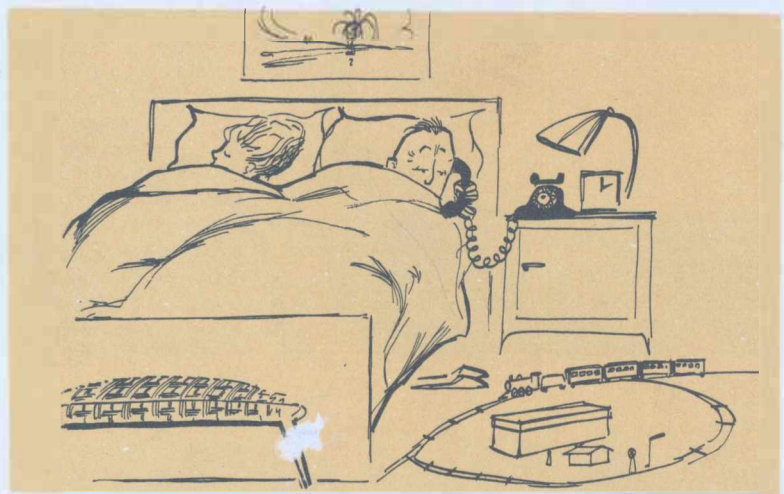
T.A.P.L. Brăila s-a aprovizionat cu pungi de băcănie (mari și groase) pe care nu le poate folosi

CLIENTA: — Dați-mi 100 g de bomboane și puneți și copilul înăuntru, că plouă afară!

Desen de C. CRĂCIUN

Uneori centralele telefonice dau legături greșite, deranjând fără nici un rost mulți cetățeni.

— Să vă spun la ce oră pleacă primul tren?... Știu și eu!! Acum l-am oprit... Poate mîine dimineață!

Desen de ȘT. MUNTEANU

Sfatul NOSTRU

Virus-Virus — Dr. Haivas Vasile și dezinfectorul Bostan Constantin, Circ. Sanitară Slănic Moldova.

Bănuim că ați înțeles cu totul greșit campania de deparazitare în care ați fost trimiși. Cît despre faptul că intrînd în casa cetățeanului Andrei Crăciun v-ați dezinfectat cu alcool în asemenea măsură încît ați ajuns în șant, vă comunicăm că nu poate fi trecut ca o realizare, deoarece asemenea „tratamente” personale n-au fost prevăzute în planul de muncă. Cum în această campanie v-ați îmbolnăvit grav, în timpul serviciului, de-o boală foarte cunoscută nouă, provocată de virus vinus, vă comunicăm că singura salvare e administrarea unei critici în doze de șoc, pe cale administrativă. Numai în urma acestei operații veți rămîne sănătoși... în slujbă.

Scampolo 1962 — Fabrica de tricotate „Unitatea” din Sighet, regiunea Maramureș.

Cantitatea de 90 scampolo pentru femei reprezintă un nou model de... neglijență. Produsele n-au avut nici un succes, deoarece lungimea mîneilor cu aproape 10 cm mai mică a făcut pe cumpărători să nu vă strîngă... mîna. Cunoscînd că această cantitate e refuzată de I.C.R.T.I.-Timișoara ați telegrafiat să fie trimisă la... Botoșani. Vă informăm însă că și în această regiune a țării cumpărătorii sînt nepoliticoși cu asemenea rebuturi. În asemenea caz, singura măsură bună e să lungiți mîneicile și să scurtați neglijența. Altminteri cine știe ce măsuri mai apar...

Popescu Aurelian, operator chimist la Uzina de sodă Govora

Ne scrieți că Direcția regională C.F.R. Brașov a dat în debit pe contribuabilul Popescu Aurelian din Slatina care... nu sînteți dv. Cu toate acestea vi s-a pus poprire pe salariu pentru suma de 820 lei, din care cauză sînteți supărat. Ne spuneți în continuare că n-ați fost niciodată în Slatina și nu aveți nici o legătură cu tizul dv. rău platnic, cerîndu-ne sfatul dacă e normal să-i plătiți... datoria. Păreră noastră e că organul de urmărire al Sfatului popular al orașului Slatina a greșit direcția. Ne miră și pe noi faptul că, văzînd încurcătura, mai confundă încă Slatina cu Govora, ceea ce pentru un organ de urmărire e inadmisibil. Sperăm că „urmărînd” aceste rînduri va apuca pe calea cea bună...

Un pui nevinovat. — dr. veterinar Băjenaru Gheorghe, G.A.C. Dobroești, orașul București.

Datorită neglijenței dv. ne scrieți că un efectiv de 2 900 de pui au murit, întrebîndu-ne dacă să purtați sau nu doliu. Deoarece aceasta e o „pierdere grea”, credem că arborarea unei ținute de rigoare e absolut necesară. Lacrimile pot fi și ele trecute în echipeament, mai ales dacă sînt sincere. În orice caz, după o asemenea nenorocire nu e bine să se facă o tăcere mormintală, deoarece ar influența în rău familiile celor dispăruți. E bine să se știe că la G.A.C.-ul dv., mai există unele practici dăunătoare din care cauză nu tot ce zboară se mănîncă.

SFINX

De vorbă cu Maestrul Emerit al Artei

JULES PERAHIM

(Urmare din pag. 5)

Zîmbesc:

— Iau pentru prima oară un interviu și am norocul pe care nu-l prea întîlnește un reporter de meserie: interlocutorul meu nu se uită la ceas, nu-l sună telefonul, iar cînd mie mi se pare că e tîrziu, dînsul se arată dispus să continue! Ei bine, atunci... o urare „Urzicii”?

— Să înțepe! Ea să înțepe, iar noi să ridem. Ți-am spus doar că mă simt bine cînd rid.

— Ai văzut filmul „Vaporul lui Emil”?

— Ce legătură are!?!

— Are, că am bilete și e tîrziu. Mă așteaptă nevastă-mea și vreau să evit încă un interviu pe ziua de azi. Așa că îți mulțumesc mult în numele redacției și... cine știe, poate că ai să-ți reamintești într-o zi că ai fost cîndva unul din primii colaboratori ai „Urzicii”...

— Asta n-am să-mi pot reaminti niciodată!

— De ce!?!

— Foarte simplu, pentru că... nu am uitat!

RIK AUERBACH

RELATIVITATEA LUI

5

Acum cîteva zile am fost în vizită la un prieten care primise de curînd un apartament în cartierul Floreasca. Tramvaiul 5, cu traseul recent prelungit, se oprește chiar în fața casei lui.

I-am vizitat frumoasa locuință și tocmai făceam o comparație între liniștea și aerul curat ce domnesc aici spre deosebire de centru, unde...

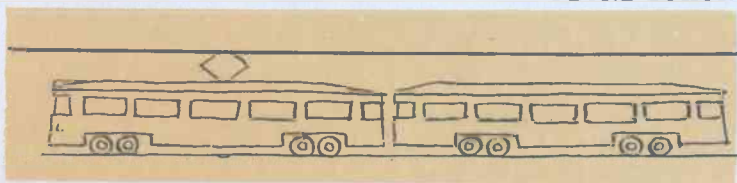
— Ah, să nu mai vorbim de liniște! Noaptea, tramvaiele astea blestemate circulă tot timpul. Și încă cu ce zgomot! În fiecare minut, un tramvai. Crede-mă, nu apuc să ațîpesc nici cinci minute!

Am mai stat la el vreo oră, vorbind de una și de alta.

La plecare, amicul m-a condus pînă în stația de tramvai. Dar 5-ul nu vroia să vină. După mai bine de un sfert de oră de așteptare, prietenul meu îmi spuse deznădăjduit:

— Ce să mai discutăm de pomană. Crede-mă, stau cîteodată ore întregi în stație. Jumătate din viață mi-o petrec așteptînd să treacă tramvaiul!

PETRE BOKOR

Dacă vrei să mă căutați, mă găsiți la cooperativa mixtă din Popirleni. Sint gestionarul cooperativei. Cumpărătorii sint mulțumiți, conducerea este mulțumită, eu sint mulțumit, ce mai? Cînd mă înapoiez de la Popirlenii din Vale, unde se află centrala noastră, vin încărcat numai cu laude și cu pagubă. Care pagubă mi se trage, o să vedeți dv. de la ce anume. Că eu fac drumul ăsta cu trenul, de trei ori pe săptămînă. Sint 7 kilometri. În 12 minute sint acolo. În 12 minute sint înapoi. Cu trenul. A, dar m-am luat cu vorba și n-am observat ce mușteriu simandicos a intrat în cooperativă: tovarășul casier al gării... Il cunosc bine fiindcă, de trei ori pe săptămînă îl găsesc la ghișeu la gară, și de trei ori pe săptămînă, am discuții cu el. Ei, dar iată, se apropie de teighea:

— Vă salut, tovarășe casier, ce vînt vă aduce pe la noi?

— Văd c-ai adus stofă de pardesiu.

— Am adus. Poftim. Vă place?

— Frumoasă. Mai las-o să mă uit la ea.

Pină atunci dă-mi niște șosete.

— Poftim ciorapii. Is lungi.

— Eu am cerut șosete. De alea de cinci lei.

— Și eu v-am dat ciorapi de șapte. Ce prisosește, tăiați...

— Glumești, cumetre. Nu iau... Știuci ai?

— Numa' niște biban.

— Iar glumești. Niște pantofi din aia, sistem știucă. Văd că ai.

— Avem.

— Dă-mi numărul 42.

— Vă dau 43. Vorba aia: să prisosească, decît să n-ajungă.

— Ce preț?

— Păi am două calități: de 120 și 275.

— Îmi dai de 120.

— Aia sint în raftul de sus. N-ajung la ei.

V. dau de 275, că-s mai la îndemină.

— Azi ești pus pe șotii. Ce zici, o tai?

— Cît vă trebuie?

— Pentru ce?

— Pentru pardesiu. Cît metraj?

— Doi metri și jumătate. Cît e metrul?

— Trei sute... Poftim... Total 900 lei.

— Am zis doi metri jumătate.

— Și eu am zis trei, că-i am gata tăiați.

Metrul îi tocmai sub raft. Pină să-l scot, pină să măsoar, trece timpul...

— Și eu ce fac cu ce prisosește?

— Faceți pardesiu mai lung și-l prindeți cu copci în poale, ca să nu-l tîriți prin noroi.

— Tovarășe gestionar, ia dă-mi condica.

— V-o dau, tovarășe casier. Poftiți.

— Și uite ce scriu în ea: „Vrînd să cumpăr niște stofă pentru pardesiu, gestionarul mi-a dat trei metri în loc de 2,50 cît am nevoie

în realitate. Cred că nu e just să dau mai mult 150 lei, dacă n-am nevoie."

— Nu e just, tovarășe casier. Aveți dreptate. Subliniați asta.

— „Apoi cerînd niște șosete mi s-au oferit ciorapi lungi care au alt preț și de care nu am nevoie. De ce să plătesc mai mult?"

— Să nu plățiți, tovarășe casier. Și să nu uitați, mai aveți și chestia cu pantofii, cu știucile... E prea de oaie, să n-o omiteți!

— Că bine zici. „Așadar, situația s-a repetat și cu pantofii în formă de știucă, pentru care mi s-a cerut alt preț sub pretext că cei mai ieftini se găsesc pe alt raft și ar necesita timp pentru căutare. O asemenea comportare din partea gestionarului acestei cooperative este de neconceput. Oare așa se poartă dumnealui cu toți cumpărătorii?"

— Gata, tovarășe casier. Ați scris cît ați vrut, ajunge!

— Aha! a început să-ți fie teamă... Prea tîrziu...

— Nu e tîrziu, tovarășe casier. Mai avem o oră pină la plecarea trenului. Azi e ziua mea de deplasare la Popirlenii din Vale.

— Pleacă sănătos, dar să duci și condica la centrală.

— O duc! Nu se află să n-o duc! Și ca să vedeți că eu știu ce-i aia autocritică, ia

priviți numai la ce scriu și eu în condică: „Subsemnatul gestionar îmi fac autocritica și recunosc că tot ce a scris tovarășul casier al gării, este perfect adevărat. Dar nu este adevărat că așa procedez cu toți cumpărătorii. Dacă ar fi așa, aș rămîne fără clienți în magazin, că la cooperativă nu-i ca la gară unde am de trei ori pe săptămînă aceeași discuție cu tovarășul casier:

— Poftim trei lei pentru un bilet pină la Popirlenii din Vale.

— Ia de 7 lei.

— Păi de 7 e pină la Fundăței.

— Așa e.

— Dar eu n-am treabă la Fundăței.

— Știu, dar cobori la Popirleni.

— Și de ce să dau 7 lei cînd eu vreau un bilet de 3?

— Fiindcă avem bilete gata tipărite numai pină la Fundăței. Cu cele de 3 lei, e mai complicat, e bătaie de cap. Trebuie să le completez eu, cu cerneală, eu cu mina mea.

— Și nu vă dă mina?

— Nu-mi dă! De ce să scriu cu mina, cînd avem bilete gata tipărite? Vrei să ne întorcem la opaiț?

— Dar eu de ce să dau de fiecare dată cîte 4 lei în plus? Cine-i plătește?

— Dumneata... și scoate repede banii că pleacă trenul.

— Alo! tovarășe casier... Unde vă duceți? Așteptați-mă că vin și eu la gară și poate că azi îmi faceți bilet de mină, de trei lei...

Cum ați spus? Să rup foaia din condică și s-o las moartă? Nu-ți ajută, tovarășe casier, doar rămîn vii călătorii... Știți ce fac eu cu foaia din condică? O trimit „Urzicii" ca să se dumirească și casierii altor gări unde se vînd bilete de carton de 7 lei pentru trei lei...

Zi și dumneata... nu-i mai bine așa, cu trimisul la „Urzica", decît să stau să scriu eu fiecărui casier separat, de mină? Și cu tehnica ce facem? Ne întorcem la diligență, tovarășe? Pe cînd așa... țac... scoți banii, cumperi „Urzica"... merge automat... Ei... nu... nici chiar așa... numai cine se simte cu musca pe tichet... vreau să spun cu musca pe chipiu... adică pe bilet tipărit...

Și cu cumpărăturile cum a rămas? Să vi le împachetez? Să le purtați sănătos... Ei, parcă nu știam că dumneavoastră înțelegeți de glumă... Cum o să fie trei metri dacă aveți nevoie de doi jumătate? Și cu știucile...

Păi v-am dat de 120... Să le mîncăți sănătos... asta... să le purtați sănătos. Să știți că le-ați pescuit de calitate bună...

S. M. RUSU

În țepii URZICII

Stănăringă

Tovarășul Stănăringă Ștefan e mecanic la uzina electrică a Sana-toriului T.B.C. Poiana Mare (raio-nul Calafat) și... președinte al comitetului de instituție.

Cînd era doar mecanic, era un om pașnic. Ca președinte e însă unic în felul său. Umblă numai tu-nînd și fulgerînd. Pe salariații care încearcă să-i adreseze vreo critică, îi bruschează și îi amenință.

În schimb e foarte amabil... cu sine. Nu scapă, de pildă, nici un prilej de a se premia. În cursul anului trecut s-a autopremiat de trei ori. A treia oară au fost și peripeții. Cînd s-a întocmit tabelul cu propuneri pentru premiarea salariaților merituozii, președintele Stănăringă a refuzat să-l semneze pină n-a fost trecut pe tabel și dumnealui.

Drept care îl trecem pe tabel aici.

60% femei

La fabrica „Teba" din Arad, proporția — pe sexe — a muncitorilor e: 40% bărbați și 60% femei.

Dar cu toate că femeile sint în număr mai mare, la numita fabrică nu se acordă o suficientă importanță creșterii nivelului profesional al femeilor.

În comisia de descoperire a rezerve-velor interne nu sint decît șase femei. Inovatoare sint numai cinci femei. La biblioteca tehnică a întreprinderii, din 100 de cititori, numai 17 sint femei.

Cei în drept de la „Teba" nu-și dau destul interes să le ajute pe tovarășele lor de muncă să-și ridice nivelul profesional.

Viticultură

Pentru confecționarea „șpalierilor" necesari unei suprafețe de 100 hectare de vie, G.A.S. Cotnari avea nevoie de circa 2 850 metri cubi de material lemnos.

Generos, Trustul regional GOSTAT Iași i-a trimis repartiție

pentru ...4 975 metri cubi, din care gospodăria respectivă a și primit 3 740.

Împreună cu cei 531 metri cubi pe care îi mai avea, a totalizat dintr-un condei... 4 271 metri cubi.

Din acești 4 271 scăzîndu-se necesarul de 2 850, a rezultat la G.A.S. Cotnari un stoc supranormativ de 1 421 metri cubi de material lemnos.

La G.A.S. Cotnari și la Trustul regional GOSTAT Iași se face o confuzie. Numai vinul, cu cît se învechește, devine mai bun.

Materialul lemnos supranormativ, cu cît stă... neutilizat, cu atît devine mai... sustras altor utilizări.

Morala: a nu se sta... de lemn Gostat și — între două pahare cu vin, sorbite inspirat — a se da

acestui material lemnos ce destinații mai raționale i se cu... vin.

Trei nesocotiți

Trei funcționari necinstiți, la Sfatul popular Orășenesc Reșița: un contabil-șef Bobolea, o contabilă-principală Ciobanu și o casieră Szücs — operînd în complicitate și utilizînd două rînduri de chitanțiere — au sustras multe mii de lei din contribuția părinților la creșa și căminul de copii din localitate.

Pentru că au sustras fără socoteală acești bani, cei trei pungași sint acum... sus-trași la răspundere și urmează să dea... socoteală.

C.

„URZICA"

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25, Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27
TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII BUCUREȘTI

Agențiile de presă americane anunță că portul Neapole va deveni o bază a rachetelor „Polaris”

A. POCH '63

NAPOLI 1963

VEDI NAPOLI È POI MUORI!

Disen de A. POCH